

Humortalanság

Melyikünknek ne lenne égető szüksége ebben a taposómalomban, amelyben élünk a humorra, a létfontosságú „lelki H-vitaminra”. Magam is úgy vagyok vele, hogy időről-időre vagy a könyvtáramat fürkészem a mókás írások után kutatva, vagy a világhálót hívom segítségül és a klasszikus tréfacsinálók portékái között tallóztatok. Ezeket a régi bohózatokat nem koptatta el az idő, ma is igazi csemegét jelentenek.

Ám az is előfordul, hogy épp utazás közben csípek el az éter hullámain egy-egy mai próbálkozást. „Próbálkozást” –írom, mert érzésem szerint a manapság hallható produkciók csöppet sem szellemesek, a beletűzdelt trágárságokról nem is beszélve... Ezeket a mai stand up-os műsorszámokat sekélyesnek, helyenként pedig felháborítóknak érzem.

Talán ezért is böngészttem kíváncsisággal a műfaj nagy öregjének, Sándor Györgynek „Hogyan lettem humoralista?” című írását. Már a címben jelzi a szerző, hogy humor és morál; elválaszthatatlanok. Roppant tanulságos, amit a szakmai etikáról megfogalmaz: „Nem szabad visszaélni a humorról, nem sza-

bad a közönséggel fölényeskedni, a közönséget letaglózni. Embereket megsérteni, megalázni, a publikum fölött uralkodni nincs jogom. Talán azért fogadnak el, fogadnak be a legkisebb helyen is, még ha né-

ha nem is olyan közérthető amit mondok, mert érzik, hogy a közért szólok. Munkamegosztásként – helyettük, értük, nekik. Úgy, mintha ők mondanák el.”

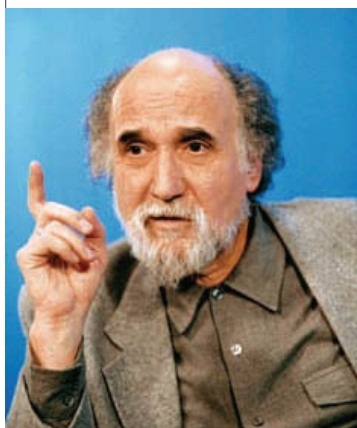
Magvas, megszívlelendő gondolatok tárháza a könyvecske pódiumra lépőknek és önfelédtt nevetésre vágyóknak egyaránt. Amit magam hozzáfűzhetek, bár a sorok közül ez is kiérzik, a humorérzék adomány. Isteni ajándék, amit ha bőven mért a Teremtő, hálát kell adni érte. Ha pedig szűkebben porciózta, akkor kérni kell Tőle. Boldog XXIII. János pápa, Áprily Lajos, Garai Gábor és még sokan mások ezért folyamodnak derűért az Öröm Istenéhez.

S még valami, ami ugyancsak rajtunk múlik. A humorra nevelni kell. A szerző Kodályt idézi, aki szerint már az óvodában el kell kezdeni a zene oktatását. Azt írja, hogy a humorra nevelést már a bölcsődében kellene.

Bizony így van. Feltehetőleg nem ficamodna ki a humorérzék annyira, hogy csak a zaftos, sikamlós, vagy obszcén kiszólásokat találnánk kacagtatóknak, s a humor mai „nagyágyúí” a népszerűségért fenekedve nem egymást alulmúlni igyekeznének. Szolgálni szeretnének, nem pedig kiszolgálni a publikumot.

Így bizonyosan kialakulna az a képesség, ami mindennek az alapja, s amit úgy hívunk: **lelki intelligencia.**

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Fekete István

Törvénytelen

Az új lakó csendes ember volt, magánakvaló, és a háziasszony örült, hogy szobáját neki adta ki. Egy lakásban laktak, de egymásról csak annyit tudtak, hogy a lakó mérnök, az asszony pedig nem is asszony, hanem vénkisasszony, aki árva hűgát neveli. Talán örökre is fogadta, de ez már nem fontos.

A három ember szépen eljárt egymás mellett és látszólag örültek, hogy idegenek maradhattak.

Csáthy Mérnök különösen jól érezte magát a csendes elzártágban, ha a falujára gondolt, hol eres kezű nagynénik és vásott fogú nagybácsik könyökig vájkáltak egymás szennyesében, összeborzongva húzta magára a távolság és tiszta csend takaróját.

Ha hívták, sohase kapott szabadságot.

Szülei már nem éltek, és húga esküvőjén volt odahaza utoljára, ahol a legnagyobb probléma az volt, hogy lehet-e vőfély Tamás Pista, akinek a húga...egyszóval Tamás Pista hűgáról lehetett egy nagyon sokat jelentő fíntor kíséretében beszélni, és ezt a szabadságot mindenki a lehetőségig ki is használta.

Csáthy az öreg parkot nézte az ablakból, a bronzba hulló nagy bükköt, és mélységesen unta a családi tanácsot.

- Téged ez nem érdekel, Béla? - kérdezte édesen Ilonka néni.

- Őszintén szólva: nem. Tamás Pista jóra való úriember, és nem értem, mi köze van ehhez a hűgának, aki állítólag...

- Állítólag! Furcsa vagy, fiam. Szegény apád is ilyen volt. De hát nekem mindegy.

Az esküvő aztán Tamás Pista részvételével minden baj nélkül megtörtént. Csáthy azóta nem ment haza. Új lakásából még kevésbé kívánczolt.

A karácsonyi lapokat megírta, s az ünnep előestéjén cél nélkül, de nyugalmas vágytalanságban nézte a kirakatokat. Pénze volt. A lehetőségeket zsebében érezte, csak a kezét kellett volna értük kinyújtani, de miért siessen.

A virágkereskedés előtt is megállt. Aztán gondolt egyet, és befordult a boltba. Karácsony van, szállásadói csendesek, figyelmesek, és sohase zavarják. Visz nekik pár szál virágot.

Csáthy jól érezte magát a kis karácsonyfa mellett. Itt is csend volt, és halk beszéd. Valami tartózkodó kód, amely mindenre ráült, s az öröm, amelyet a rózsákkal szerzett, csak egy pillanatra csillant ki alóla. És egy szó sem esett arról, hogy az új lakó honnét jött, kik a szülei, és élnek-e? Ha kérdezték volna, talán immel-ámmal felel és tartózkodóbb lesz, mint valaha, de mivel nem kérdezték, szinte sokat beszélt magáról.

Így indult a barátság, amely egy év múlva a következő párbeszédhez vezetett.

- Tudja, Béla, hogy engem Petrovicznek hívnak?

- Tudom - mondta Csáthy, és nem értette a kérdést.

- Tudja, hogy Magda is Petrovicz, boldogult bátyám lánya?

- Tudom.

Az asszony arca kicsit elferdült és kemény lett. Kezét szívósan összekulcsolta, mintha önmagában fogódzna meg.

- Azért hozom ezt elő, mert látom Magda nyugtalanságát és a maga virágait.

- Én... - állt fel Béla.

- Üljön le, fiam. Én nagyon szeretem Magdát, és nagyon becsülöm magát. De még idejében van, ha megmondom, hogy...nekem nincs bátyám, nem vagyok özvegy, és Magda az én lányom...

Az a hallgatódzó kód, amelyet Béla oly sokszor nem értett, most felszakadt. Csend lett a szobában. Az asszony szemében könnyes elszántság, és Béla inkább ezt érezte, mint a titok szétbomlását. A Magda születése előtti dolgok oly távoliak voltak, hogy el sem értek hozzá.

Az asszony csak ült, de mintha megroskadt volna. Mintha elmúlt dolgok ültek volna görnyedt vállán, szeme riadt lett, mintha valahol régen, régen ostort suhogtatnának, és ez az ostor most levágni készül.

Béla felállt.

- Én tulajdonképpen...

- Ne válaszoljon most - és védően tartotta maga elé a kezét, mintha nem bírná el az ítéletet, amely most menthetetlenül elkövetkezik. - Maga erről nem beszél, elköltözik, és elfelejtik egymást. Megértem, ha a családja kifogásolná...

- Béla meghajolt, és még az utcán is az utolsó szavakat rágta: "ha családja kifogásolná..." Apjára gondolt, aki most derűsen ránézne, és azt mondaná: A lányát veszed el, fiam, vagy az anyját?...

...Ennek már két hónapja. Házasságát haza meg sem írta. Mi közük hozzá? A fiatalok azóta el se eresztették egymást. Szerelmük tulajdonképpen otthonukban bomlott ki, és úgy érezték, a vágyakból új és még nagyobb vágyak születtek.

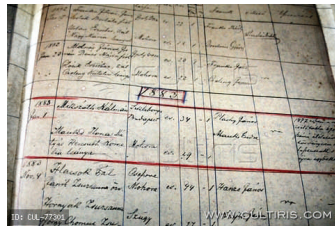
Lakásuk csendesebb volt, mint máskor. A halk szavakból suttozás lett, és ebbe a boldog csendbe pattogó zizgással szólt bele egy levél. Lujzinak fia született - írta sógora -, kérlek, fogadd el a keresztapaságot.

- Azért nem kell leutaznom - mondta Béla -, nekem most sok dolgom van. Küldök majd ajándékot.

De Magda addig könyörgött, míg elhatározta magát az útra.

A vonat elindult, és Béla már bánta, hogy eljött. Este ért a kisvárosba, ahol át kellett szállni. A vicinális már ott pöfögött a külső vágányon. A kocsiban gyér világítás. Aludni próbált. Később felfigyelt. A szomszéd fülkéből Ilonka néni hangja vágott át hozzá...

- Láttam, fiam, hogyne láttam volna! Akkora, mint egy kukoricacsó! Vörös kis poronty... Kár az ilyet világra hozni...

Béla szemébe húzta a kalapját, és felgyűrte a gallérját. Nem bánta jövendő keresztfia kukoricacső mivoltát, csak ide ne jöjjenek! Amikor a vonat elindult, a kattogás elnyomta a beszédet, de az állomások elég sűrűn következtek, és ilyenkor tudomást szerezhetett faluja viselt dolgairól. Az utolsó állomáson éppen Tamás Pista volt a boncoló asztalon.

- Nősül a szerencsétlen, hallottátok?

- Mondták...

- De hogy kit, de hogy kit? Fogóddzatok meg! Hiszen jól van szegény, nem is szép, azt mondják...én nem láttam, de azt tudom, hogy...el ne ájuljatok...törvénytelen! Értitek? Tör-vény-te-len!

- Szszsz...

Többet nem hallott Béla. Mintha kigyók szisztegetek volna az áldozat felett.

Először szisztegetek - gondolta -, aztán benyálazták, és rágják, rágják...

Megérkeztek.

Kinézett az ablakon. Ott állt sógora kocsija pislogó gyertyával, mellette a három vénasszony. A kocsis magyarázza, hogy kit vár, s Ilonka néni szigorúan nézi a vonatot. A vendég nyilván nem érkezett meg. Bélának most már le kellett szállni. A három vénasszony már pakol a kocsikra. Az övére is. Sötét van odakünt, szennyes hideg.

S a vonat lassan elindul.

Hallottak

Egy pap, aki reverendában jár Marseilles utcáin

A kikötő közelében fekvő, lepusztult városrészben, ahol még turisták sem igen mernek bámészkodni, Michel-Marie atya mindennap késő estig gyóntat, megtérőket keresztel, miséin zsúfolásig telik a templom. Az Avvenire interjúját foglaljuk össze.

Michel-Marie Zanotti-Sorkine 1959-ben született Nizzában. Fiatalkorában Párizsban éjszakai bárokban énekelt, ám – elsősorban lelki vezetői, Joseph-Marie Perrin (Simone Weil lelki vezetője) és Marie-Dominique Philippe, a Szent János Kongregáció alapítója hatására – egyre erősödött gyermekora óta meglévő papi hivatása. 2004-ben szentelték pappá; a Saint-Vincent-de-Paul plébániára.

„A reverenda számomra munkaruha – mondja. – Lényege, hogy jel legyen mindazoknak, akikkel találkozom, főleg a nemhívőknek. Így mindig látszik, hogy pap vagyok. Azért viselem, hogy az is felismerjen, akivel másként nem találkoznék. Azután az utcán igyekszem mindenkiel összebarátkozni. Valaki megkérdezi: 'Atya, merre van a posta?' – 'Jöjjön, elkísérem' – felelem, s miközben beszélgetünk, kiderül, hogy az illetőnek nincsenek megkeresztelve a gyerekei.

'Hozza el őket!' – mondom a végén, és később sokszor tényleg jönnek is kereszteltetni.”

„Igyekszem az arcommal mindig emberséget, jóságot sugározni. Valamelyik nap egy kávézóban egy öregember azt kérdezte, melyik lovakra fogadjon. Adtam neki ötletet. A Szűzanyától bocsánatot kértem; mondtam neki, csak azért teszem, hogy barátságot tudjak kötni az öreggel. Mint ahogy egykori pap tanárom mondta, amikor megkérdezték, hogyan lehet megtéríteni a marxistákat: 'Össze kell barátkozni velük’”.

A barátságos pap a liturgiában nagyon szigorú. „Az Eucharisztia körül mindennek gyönyörűnek kell lennie. Azt szeretném, hogy az emberek az úrfelmutatásból megértsék, hogy Ő valóban itt van. Ez nem színház és nem fölösleges felhajtás: itt maga a Misztérium van jelen.” Úgy véli, ha egy papnak üres a temploma, meg kell vizsgálnia magát, és azt kell mondania: „belőlünk hiányzik a tűz”.

Michel-Marie atya kivétel nélkül minden délután pontosan öt órától gyóntat, majd gyóntatás után este 11-ig a sekrestyében marad. „Szeretném kifejezni, hogy bármikor elérhetnek.” S a dolog, a hívők tömegéből ítélve, működik. Hogy mire vágnak? „Először is arra, hogy hallhassák: 'szeretve vagy'. Másodsor: 'Istennek terve van veled'. Érezniük kell, hogy nem megítéljük, hanem szeretettel fogadjuk őket. Úgy gondolom, két dolog teszi lehetővé a hithez való visszatérést: Mária ölelése és a szívből jövő, szívet érintő érvelés a hit mellett.”

„Akik felkeresnek, először általában emberi segítséget kérnek, amit igyekszem megadni, nem feledve, hogy a koldusnak ennie kell, de lelke is van. Sokan elpanaszolják, hogy boldogtalanok – azután megkérdezem, mikor gyónt utol-

jára. Mert tudom, hogy a bűn teher és a bűn miatti szomorúság kín. Meggyőződésem, hogy sokan azért szenvednek, mert nem járulnak szentségekhez. A szentség az isteninek az ember számára elérhető formája. E táplálék nélkül nem tudunk élni. Látom a kegyelem működését, és hogy az emberek megváltoznak.”

S hogy honnan van mindehhez ereje? Michel-Marie atya szinte szégyenlősen beszél – mint amikor az ember a szerelméről vall – Máriához fűződő nagyon mély kapcsolatáról, belé vetett teljes bizalmáról. „Gyóntatás közben is sokszor imádkozom a rózsafüzért, nem tereli el a figyelmemet. Áldoztatáskor is imádkozni szoktam.” A felvetésre, hogy ezek szerint minden papnak teljesen odaadottnak kell-e lennie, szinte mint a szenteknek, így felel: „Én nem vagyok szent, és nem hiszem, hogy minden papnak szentnek kellene lennie. De jó embernek igen. Jóságos arcuk vonzani fogja az embereket.”

Az utcákon nagy számban jelen lévő muzulmán bevándorlókkal kapcsolatban Michel-Marie atya annyit mond: „Tisztelnék engem és a reverendát.” Az új evangelizációról pedig: „Minél öregebb vagyok, annál jobban értem, amit XVI. Benedek pápa mond: Tényleg minden Krisztustól indul újra. Nem tehetünk mást: vissza kell térnünk a forráshoz.”

Magyar Kurír (mk)

Ahol ránk Jézus vár

Valami mindig vár.

Hol munka, lárma, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme,
harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások, szenvedések,
hol csend, csend, csend...

Kívül?

Vagy bent?

Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.

Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.

Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogyan felemeljen, őrizzen, védjen,
hogyan tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.

Mindenütt mindig vár,
de százszorosán vár ránk

-a csendben!

Túrmezei Erzsébet

Megelégette a pápa az intoleráns vélemény- formálást

uralkodó gondolkodásmóddal. Az uralkodó gondolkodásmód elfogadása azonban nem olyan követelmény, amelynek alávetjük magunkat – hangsúlyozta egyebek között a pápa.

A ma uralkodó agnoszticizmusnak megvannak a dogmái, és rendkívül intoleráns mindennel kapcsolatban, ami ezeket kétségbe vonja, ezért az ellentmondás bátorsága ma különlegesen fontos a püspökök számára – hangsúlyozta XVI. Benedek. Az agnoszticizmus olyan filozófiai ismeretelméleti nézet, amely szerint a valóság végső dolgai megismerhetetlenek. A mise alkalmával az egyházfő püspökké szentelt négy papot, köztük személyi titkárát, Georg Gänsweint. A szertartáson részt vett több olasz állami vezető, köztük Mario Monti távozó miniszterelnök.

XVI. Benedek pápa a vízkereszt alkalmából vasárnap tartott vatikáni miséjén arra biztatta a katolikus egyház vezetőit, hogy bátran szálljanak szembe a sok országban uralkodó „türelmetlen agnoszticizmussal”.

Aki az egyház hitét vallja, sok pontban nem tart lépést az

Phil Bosmans

A VIRÁGOKNAK SZÉPEKNEK! AZ EMBEREKNEK JÓK- NAK KELL LENNIÜK!

Mindig az igazat mondd!

Az igazság; olyan, mint az élesztő, megkeleszti az igazságosságot és a szeretetet.

Ezen a két lábon áll az a közösség, amelyet élet tölt el: igazságosság és szeretet.

Mindennap hazugságban élünk. Az emberek vérében van a hazugság, fejesektől az apró gyermekig, aki magyarázkodással jön haza.

A hazugságok polgárjogot nyertek életünkben: olykor még tiszteletbeli polgárokká is avatjuk őket.

A szürke hétköznapi hazugságai: a legostobább, a legközönségesebb pletykát becsomagoljuk finom selyempapírba, mint:

"ne magyarázzon, hiszen beszélük..."
"már hallottam...."

A világpolitika hazugságai: Mily gyakran nem az igazság a mértékadó ott, hanem a saját és a párt érdeke!

Hazugságok, amikor üzletről van szó: az ajánlat gyengeségei, szépítő koz-

metikát kapnak, és rafinált - primitív reklámokkal, mindent agyondicsérnek.

Tévelygéseknek és bizalmatlanságoknak a minden vonalon jelentkező hazugságok az okai.

A hazugság olyan mint a rák, amely titokban rágcsál az emberben, és a béke, a jószág és a bizalom Gyökereit halálos biztonsággal meg-

A böjt nem méregtelenítő kúra

A böjt egyik szerepe a célzatos egyensúlyvesztés, aminek az a lényege, hogy kiderüljön, van-e mélyebb erőforrásunk – mondja a Kurírnak Pál Ferenc angyalföldi káplán, mentálhigiénés szakember, a SOTE tanára, akít a böjt és a gyónás lélektani hátteréről kérdeztünk. Pál Ferenc, akinek nemrég jelent meg a meghitt istenkapcsolatról szóló könyve, megjegyezte: a jó gyónás az egészséges lelkiismeret kialakulását szolgálja.

Mintha mostanában újra felfedezné a világ a böjtöt, de csak mint méregtelenítő kúra vagy más életmód szempontjából jótékony hatású tevékenység. Mi a böjt lélektani háttere?

A böjt egyensúlyvesztést hoz magával, mégpedig az alapvető szükségletek terén. Így a lelki és a biológiai egyensúly elvesztéséhez is hozzájárul. Ezt azonban célzottan teszi.

Érthető módon mindenki megtalálni szeretné a lelki egyensúlyát, nem elveszíteni.

Valóban, ebből a szempontból a böjt egy másik aspektust hangsúlyoz. Ez pedig az, hogy képesek vagyunk-e egyensúlyvesztett állapotban is számunkra fontos személyekhez és értékekhez ragaszkodni. Vajon amikor elvesztem az egyensúlyom, az rögtön kihatással lesz az összes kapcsolatomra és az értékrendemre is, az erkölcsiségemre, és amikor visszanyerem az egyensúlyom, azt mondom, hogy jaj, hát ideges voltam, fáradt voltam, éhes voltam, zavarodott voltam, vagy pedig ezek a tudatosan létrehozott egyensúlyvesztett helyzetek kidolgozottabb szilárdsághoz segítenek minket.

Tehát kikölkentenek a megszokottból, a rutinból?

Igen, ez is benne van. Észre sem vesszük, hogy a kényelem, sok jó dolog teljesen hozzánk tapadt, és ez akár az életcélnktől is elterelhet minket. Többet és többet dolgozunk, hogy még többet és még többet keressünk, de közben ami miatt kizsigereljük magunkat, a megkeresett pénzt gyakran olyan dolgok vásárlására költjük, amelyekre igazából nincs szükségünk. Megdőbvenne nézem, amikor az áruházban vagyok, hogy mennyi minden feleslegeset vásárolnak emberek, mennyi minden van a kosarunkban. Sok olyat veszünk, ami nélkül is tartalmas életet lehet élni. A böjt egyik szerepe a célzatos egyensúlyvesztés, aminek az a lényege, hogy kiderüljön, van-e mélyebb erőforrásunk. Van-e spirituális kapaszkodónk, ami akkor is megtart minket, ha éhesek vagyunk. Ami felé akkor is fordulhatunk, ha fáradtak, kimerültek, szomjasak

vagyunk. Létezik-e számomra ilyen erőforrás, kapaszkodó? Ez a kérdés. Ezért fontos, hogy a böjt nem egyszerűen csak fogyókúra vagy méregtelenítés. Más a folyamat, más a célja és a hozzáállás is más.

Gyakran mondják, hogy a böjt csak valóságosan becsomagolt fogyókúra vagy méregtelenítés, amiről lehántható a külső, vallásos kéreg a racionális lényeg megtalálása érdekében.

Ez egy dimenzióvesztett megközelítés. Hiányzik belőle a spirituális dimenzió. De a böjtből akkor is hiányzik a spirituális dimenzió, ha lelki vagy erkölcsi élsportnak tekintem. A böjt célja az volna, hogy egy megrendültebb állapotban átéljem a saját gyöngeségemet, amit nem valami táplálékkal vagy élvezettel akarok betölteni, hanem tudjak Istenhez fordulni kiüresedett, hiányokkal teli helyzetemben. Ha azonban élsportot csinálok a böjtből, akkor a büszkeségem fog növekedni, és a hiányt énközpontúságom tölti majd ki.

Mintha a böjt időlegesen épp a feje tetejére állítaná Maslow piramisát.

Kétségkívül léteznek nagyon alapvető és kevésbé alapvető emberi szükségletek. De az emberi létezéshez az is hozzátartozik, hogy képesek vagyunk felülmúlni az alapvető természetem által, ösztönösen diktált működésmódokat. Az emberi természethez egyébként az is hozzátartozik, hogy édesapaként az utolsó falat ételeket a gyerekeimnek adom, vagy hogy ha valaki segítségért kiált, akkor beugrok a Dunába, hogy kimentsem, és akár az életben maradási ösztönömet is felülmúlva veszélyeztetem magamat. Léteznek az ösztöneink, de képesek vagyunk felülmúlni is őket.

Új könyvében, amely az istenkapcsolatról szól, említi is, hogy ezért vannak hőseink.

Általánosan elfogadott gondolat, hogy a hős egy rendkívüli ember, aki valami rendkívülit tesz. Ezzel szemben a hős a tapasztalatok szerint átlagember, aki felismeri a helyzet rendkívüliségét, és ezért képes valami olyat tenni, amit érzékenysége, nyitottsága révén tesz meg, nem pedig azért, mert ő rendkívüli ember. Azt látjuk, hogy hősieken önmagát odaadó emberré átlagemberek lesznek, akikben semmi rendkívüli nincs, de a rendkívüli helyzetben is cselekvőkészek maradnak, amikor mások lebévülnek. A spiritualitás és a böjt segítségünkre lehet abban, hogy mi, egyszerű átlagemberek fel tudjuk fedezni a rendkívüli pillanatokat, és ott ne az alapvető szükségleteink és ösztöneink alapján döntsünk.

Mi a bűnbánat lelki háttere?

Lélektanilag a bűnbánattartás abból a természetes emberi adottságból fakad, amit a lélektan mond így és nem is a teológiai irodalom: hogy a büntudat természetes fel-

oldása a bűnbavallás. De ezt tapasztaljuk magunkon is: ha valaki fontos nekem, és tettem a kapcsolatunk ellen valamit, akkor feltör a természetes büntudat, sőt a bűnbánat is, ami afelé visz, hogy belássam, mit tettem. Ennek természetes feloldása, hogy kimondom magamból, bocsánatot kérek, hogy helyreállítsam a kapcsolatunk egyensúlyát. Mindennek a lényege a szeretetkapcsolat. A gyónásban is jó esetben nem a bűn van a középpontban, hanem az Istennel való meghitt szeretetkapcsolatom, az eddigi történetünk, a bizalom és biztonságérzet. Hogy én is fontos vagyok neked, és hogy te is vághatsz arra, hogy nekem megbocsáss, mert te is akartod ezt a kapcsolatot. A gyónás tehát nagyon is természetes alapokon nyugszik. A gyónás egyik legnagyobb ellensége a szégyen. A szgyen természetes feloldása ugyanis a menekülés, az elrejtőzés, legdurvább esetben a megsemmisülés. Ezért gyóntató papként érdemes mindent elkövetni azért, hogy a gyónó szégyene enyhüljön, a reális büntudata pedig megjelenjen. Ha valaki nagyon szégyenkezve jön, az akadályozza a gyónásban, nem pedig segíti. A gyerekek nevelésében is az egészséges erkölcsiségre és a bünt természetesen módon követni tudó büntudatra érdemes a figyelmet fordítani, természetesen nem a megszegésért.

A lelkitükröknek mi lehet a szerepük?

Annyit segítenek, hogy legalább néven nevezik a dolgokat, kérdéseket intéznek hozzánk, elsősorban persze a cselekvés szintjén: a cselekvések és mulasztások mögötti háttérrel már kevésbé világítják meg. De nagyon jó, hogy tágitják legalább a megfontolások körét. A benső munkát, a szándékok, körülmények, tettek vagy mulasztások együttes vizsgálatát csak mi tudjuk elvégezni. Nem csak a bűneimre érdemes koncentrálnom egyébként, amikor lelkiismeretvizsgálatot tartok, hanem a másik oldalra is: a lelkiismeretem azt is megmondja, hogy mit csináltam jól! Nem egészséges lelkiismeret, ami csak a rosszra hívja fel a figyelmet. Létezik neurotikus büntudat, aggályos lelkiismeret is, ami a kétségbeesésre hajlamosít, megkérdőjelezi a reményt. Az ilyen emberek hajlamosak azt gondolni, hogy akkora bűnt követtek el, hogy Isten sem bocsát már meg nekik. A neurotikus büntudatú embernek akkor is büntudata lehet, ha nem is követett el bűnt. A gyóntatónak az is felelőssége, hogy ne csak arra hívja fel a figyelmet, ha a gyónó nem látja a bűnét, miközben van, hanem hogy rámutasson, ha nincs bűn ott, ahol a gyónó bűnt lát. A gyónás így az egészséges lelkiismeret kialakulását is szolgálhatja.

REND A LELKE MINDENNEK?

Habár a játék és a rend közé nem mindig tehetünk egyenlőségjelet, a szülőknek bizonyos mértékig meg kell követelniük gyermekeiktől a rendet. Ötletek, miként kerüljük el a káoszt a gyerekszobában.

A gyerekszobában öt különböző színű zokni, a számtanfűzet, Lego-kockák és egy pár tornacipő tarka egyvelege hever szanaszét a földön. Egy plüssmajom, valamint a foltos focilabda teszi tökéletessé a csendéletet, amely az édesanyáknak igencsak kellemetlen érzéseket ébreszt. Talán Ön már hallott másoktól ilyesfajta kijelentéseket: „Nálam ilyesmi nem fordul elő. Kicsi koruktól fogva világgossá tettük a gyermekeink számára: az élet felerészt rendből áll. Mi magunk is rendszerető emberek vagyunk, és ehhez tartják magukat a gyerekeink is.” Szóval, állítólag tényleg léteznek ilyen mintaszereű gyerkőcök! Sajnos azonban ők kivételt képeznek. Mit tegyünk hát, ha a saját csemetéink minden szülői fáradozásunk ellenére összevisszaságot teremtenek a gyerekszobában?

Házon kívül más, mint odahaza

Feltűnő, hogy sok gyermek az óvodában és az iskolában zokszó nélkül minden tárgyat a neki kijelölt helyére rámol el, míg odahaza mindent ott helyben a földre ejt, vagy használat után a tett helyszínén hagy. Ebből a megfigyelésből három alapvető dolgot vezethetünk le, amelyek segítséget jelentenek a gyerekszoba rendezés megvalósításában:

- Minden tárgynak szüksége van egy meghatározott helyre. Így a „Tedd rendbe, kérlek, a szobádat!” felszólítás mindekelőtt a kisebb, de azon nagyobb gyerekek számára is egyértelmű eligazítást jelent, mit hová kell tenniük, akiknek nincs kifejezett érzékük a rend iránt. Ezáltal megelőzhető a rendrakással szembeni általános ellenérzés vagy kelletlenség.

- A felcímkézett fiókok és zsákok elsősorban az ifjabbak számára hasznosak. Óvodáskorúaknál, akik még nem tudnak olvasni, segítenek a színes ábrák (pl. egy maci jelölheti a plüss állatok, üveggolyók a mindenféle apróság helyét stb.). A gyerekek szívesen készítik el maguk ezeket a felragasztható kiírásokat. Ugyanez érvényes a ruhaneműre is. Egy színes, netán maguk díszítette ruhakosár a szennyes ruha azonnali elrakására hívogatja a gyereket.

reket. A feliratozott szekrénypolcok pedig a tiszta ruha elrendezésében segítenek.

- Három éves korig játékosan rászoktathatjuk a gyerekeket a rendrakásra, ha ehhez hasonló megbízásokat adunk nekik: „A babáid szeretnének az ágyacskájukban aludni”, „Az autók a fiókgarázsban parkolnak”, „Zokni-kirakót játszunk!” vagy „A Lego-kockák az építőmunkás számszámolójába kerülnek”. Így nem csupán rend lesz, de egyúttal azt is közvetítjük a csemetéink felé, hogy a rend szórakoztató dolog!

A példa ereje és a szabályok

Sok szülő maga is hosszasan dörmög rendrakás közben, és panaszkodik az „egyhangú, értelmetlen munka” miatt, aminek „néhány óra múlva úgy sincs semmi látszatja”. Ennek következtében a gyerekek is nyafognak! Ezek azok a pillanatok, amikor a szülőkben kellemetlen módon tudatosul, hogy a csemetéik tükröt tartanak eléjük.

Családi kuckó

A rendrakás során bizonyos szabályokra jó tekintettel lenni. Az alapvető szempont a következő legyen: aki elővesz valamit, annak arról is gondoskodnia kell, hogy az a tárgy ismét visszakerüljön a helyére. Persze, ha ennek mindig azonnal kell megtörténnie, az túlságosan leszűkíti a játék lehetőségét. Ilyenkor ugyanis előfordulhat, hogy a gyerekek már semmit sem szeretnének játszani, mivel rögtön az elején az elrakásra gondolnak.

Olykor a fantáziadús játékhoz különböző dobozokból van szükség hozzávalókra, így például a fagyolyók csúszdájából és az építőkövekből együttesen remek várendszerek épülnek, amelyekbe aztán különböző más játékok műanyag és fafigurái költöznek be. Ezt mindenképpen engedjük meg. A játék befejeztével azonban (ami egyszer-egyszer lehet esetleg csak néhány nap múlva is) mindennek megint vissza kell kerülni a helyére.

A mi gyerekeink a nagymamájukkal közösen gyakran alakítottak ki a nappaliban álló étkezőasztalunk alatt takarók, székek és játékdobozok segítségével egy barlangot, ahol aztán társasjátékoztak, és uzsonnaként almás pitét majszoltak. Emiatt én mint rendszerető édesanya eleinte csaknem kétségbe estem, ha az esténként ezen asztal körül sorra kerülő

házi bibliakörre vagy a vacsorára gondoltam. A gyerekek nemegyszer az utolsó pillanatig játszották szeretett barlangjátékukat, de a nagymama mindannyiszor szeretetteljesen és játékosan rábírta őket, hogy mindent még időben elrámoljanak. Ma ez a játék a családjunk fiataljai számára azon sok szép emlék egyike, amit az azóta sajnos elhunyt nagymamájukkal kapcsolatban őriznek.

Az ilyen képzeletben gazdag játékok mérhetetlen kincset jelentenek a gyerekek számára. Ugyan a játék és a rend közé nem mindig tehetünk egyenlőségjelet, a szülőknek bizonyos mértékig meg kell követelniük gyermekeiktől a rendet. „Ember! Emeld fel tekintetedet a földről az égre – milyen csodálatraméltó rend mutatkozik ott meg!” (Lev Tolsztoj)

Nem csak a gyerekszobában

A családon belüli rendrakási szabályok más helyiségekre, mint a fürdőszoba, konyha és előszoba, nézve is érvényesek. A lakás bejárata körüli rész gyakran sok vitára ad okot. Egyfelől ez az a hely, ahol mindenki leteszi a cipőket, dzseket, iskolatáskákat stb., másfelől minden lakásban egyfajta névjegykártyaként is szolgál. Lehetőleg itt is segítse a gyerekeket a rendrakásban az, hogy a használati tárgyaiknak állandó, kijelölt helye van.

Hosszú éveken keresztül külön-külön valamennyi gyermekünk számára tartottunk egy feliratozott dobozt az előszobaszekrényben minden lehetséges (talált) tárgy számára, mint pl. esernyő, sporttáska, sapka, kesztyű stb. Ha valamelyikük keresett valamit, gyakran ebben a rekeszben találta meg. A szabályunk ugyanis így szólt: ha a lakás egyik nem rendeltetésszerű helyén megtalálsz valamelyik családtag bármely használati tárgyát, akkor tedd bele a dobozába. Ez jócskán lecsökkentette a keresésre fordított időt! Volt ezenkívül egy további doboz, amelybe azok a tárgyak kerültek, amelyek birtokosa nem volt egyértelműen beazonosítható.

Hívó családokban különösen gyakori, hogy látogatók jönnek. Ez nagyban korlátozhatja a gyerekek rendrakási kedvét, különösen, ha a vendégyerekeknek nem kell a rendrakási szabályokat betartaniuk. Ilyenkor vendéglátó anyukaként is lehetünk (szeretetteljesen) következetesek. A legtöbb látogatóba jövő gyermek kifejezetten szívesen tartja magát rendszabályokhoz. Emlékszem egy kis látogatóra, aki az érte jövő édesanyját ezzel a lelkes felkiáltással üdvözölte: „Én is segíthettem rendet rakni!”

A tulajdon gondos kezelése

Fontosnak tartom, hogy a gyerekek felé egy bizonyosfajta tiszteletet közvetítsünk mind saját, mind mások tulajdona iránt. A könyvekkel bánjanak „jól”, már a kicsi gyerekek is. Aki rendszeresen szármáfűlekkel látja el vagy vigyázatlanul a földre ejti őket, maszatos kézzel nyúl hozzájuk, lapokat tép ki vagy firkál össze, az egész egyszerűen még túl éretlen ehhez, és el kell venni tőle a könyveket.

A társasjátékokra is vigyázni kell. A dobókockáknak minden használat után ismét a dobozban a helyük, amelyet a játék során ugyancsak gondosan félreteszünk, ahelyett hogy rátaposnánk (sokszor már ez sem természetes a gyerekek számára!). Ilyenkor a vendégyerekeket is nyugodtan vonjuk nevelés alá. Ha a házi rend mindenkire érvényes, a saját csemetéink eleve szívesebben fogadnak majd látogatókat.

Sose vitatkozzon a gyerekekkel arról, mit jelent „általában rendet tartani”. Egyszerűen adja tudomására, hogy Ön megkívánja ezt a rendet. Azt mindenesetre már egy gyermek is képes megérteni, hogy kellemesebb érzés rendezett közegben élni. Ez megkönnyíti a házi feladatok elvégzését és a tanulást. Ezen túlmenően azáltal, hogy megszűnik a tárgyak órák hosszát tartó keresgélése, mindenkinek több ideje lesz a játékra és egyéb szabadidőre.

Megvesztegetés nélkül

Sok családban egy meghatározott ún.

rendrakó nap is meghonosodott. Ilyenkor közösen munkálkodnak, aztán jutalmul közösen esznek és játszanak.

A megvesztegetésül szánt ajándékok és a megígért jutalmak azonban tévútra visznek. A „Ha megcsinálad..., akkor kapsz...” kezdetű kijelentések rossz irányt mutatnak a gyerekeknek. A rendrakás hozzátartozik az élethez, akárcsak az özszevisszaság, amely olykor a játék és a munka során keletkezik.

Azok a szülők, akik a rend kérdését egyfajta higgadsággal kezelik, hozzásegítik a gyermekeiket, hogy egészséges módon viszonyuljanak az élethez: a munkát el kell végezni, a nyafogás pedig ezt csak megnehezíti. Mondja meg gyermekének, hogy örül a szépen rendbe tett szobának, és élvezze néhány pillanatig közösen a helyreállított rendet!

Mert arra alapjában véve mindenki vágyik. Itt a földön semmi sem lesz tökéletes. A hétköznapok során sehol máshol nem tapasztalhatjuk ezt meg ennyire, mint éppen a rend terén.

Milyen jó, hogy volt valaki, aki azért jött, hogy a szívünkben uralkodó zűrzavart rendbe hozza. Isten Igéjében számos olyan vers található, amely nyilvánvalóvá teszi, hogy Istennek mindenre nézve van „rendje”. A rendbetétel eredeti értelemben „annyit jelent, mint „valamit egy bizonyos sorrendbe tenni, a körülményeket tisztázni”. Mai szóhasználatnál ezt így fordíthatnánk le: „átláthatóvá, hozzáférhetővé tenni”. A rend megkönnyíti az életet, és könnyebben használhatóvá teszi a tulajdonunkban lévő dolgokat.

Felelősek vagyunk Isten előtt a tulajdonunkért és az időnkért. Ha gondatlanul bánunk ezekkel az erőforrásainkkal, ezzel végső soron a Teremtőnkét vesszük semmibe. A rendetlen külső élettér a rendezett lelki-szellemi életet is megnehezítheti.

Azok a gyerekek, akik látszólag híjával vannak a rend iránti minden érzéknek, a szüleikkel együtt kérhetik, hogy Isten ezen a ponton lépésről lépésre formálja át és újítsa meg őket. A növekedéshez és a változáshoz időre van szükség. A szülők olykor csodálkoznak, hogy kaotikus fiukból rendes üzletember lett, kevéssé rendszerető lányukból pedig tökéletes családanya, aki néha panaszkodik „trehány” gyerekei miatt... Az egyszerű egyenlet ezért így néz ki: következetesség + türelem + humor = rend! Még ha a kicsik és nagyok közti nézetek olykor kissé el is térnek egymástól: igaz az, hogy egy bizonyos fokú rendnek lennie kell!

Roswitha Wurm

Cukkini fasírt - egyszerűen

Hozzávalók 4 főre:

1 nagyobb vagy két közepes cukkini

1 fej vöröshagyma

2 duci gerezd fokhagyma

2 db tojás

4-5 ek liszt

1/2 csokor petrezselyem

6-7 ek zsemlemorzsa

só

bors

olaj

Elkészítés:

Megpucoljuk, kibelevjük (ha kell), és le-

reszeljük a cukkiniket.

Kézzel jól kinyomkodjuk belőle a levét és egy keverőtálba tesszük.

Apró kockára vágjuk a vöröshagymát és a fokhagymát.

Felaprítjuk a petrezselymet.

Az összes hozzávalót összekeverjük a cukkinivel. Ha szükséges (túl híg), tehetünk bele lisztet vagy zsemlemorzsat.

Ízlés szerint sóval, borssal ízesítjük.

Egy-egy evőkanálnyi masszát a felforrósított olajban elsimítunk. Közepes lángon mindkét oldalát arany barnára sütjük.

Konyhai papírtörőre szedve leitatjuk a cukkini fasírtokról a felesleges olajat.

Előkészület: 15 perc

Sütés: 25 perc

Jó étvágyat kívánunk!

NoSalty.hu

Miklya Luzsányi Mónika

Lázadás szüzességgel

Tisztasági gyűrű
és ami mögötte van

A szüzességi gyűrű több amerikai tinisztár kezén ott villog, s nemcsak az amerikai fanok körében, hanem hazánkban is kezd egyre jobban elterjedni. De mi is valójában ez a szüzességi vagy tisztaságyűrű? Vallásos túlbuzgóság, szülői kényszerintézkedés vagy éppen polgárpukkasztó botrány?

A szokás eredetét nyilván nem Hollywoodban kell keresni, hiszen a sztárgépezet csak jól meglovagolja ezt az új keletű szokást. A hollywoodi filmvilágot gyakorlatilag a kezdet kezdetétől, a múlt század elejétől gyakran érték azok a vádak, hogy a siker és a profit érdekében eltúri, sok esetben támogatja a pedofília, a gyermekprostitúció látens vagy éppen nagyon is konkrét formáját. A konzervatív Amerikában sokan nem nézték jó szemmel azt a tendenciát sem, hogy egyre fiatalabbakat, sokszor gyerekeket állítanak rivaldafénybe, teszik őket sztárokká. Éppen ezért jött jól a sztárgépezetnek a szüzességi gyűrű mozgalom, hiszen azt a sztárt már nem érheti a ledérség vádja, amelyik kezén ott villog a vékony ezüstgyűrű, rajta Pál szavai – Az az Isten akaratára, hogy megszentelődjete: hogy tartózkodjatok a paráznaságtól, hogy mindenki szentségben és tisztaságban tudjon élni feleségével (1Thessz 4,3-4) – vagy egyszerűen csak a Purity, tisztaság szó.

A gyűrű viselése egy evanglikál családi szokásból alakult ki, amikor is a tinédzserkorú fiatalok a szülők, de elsősorban az apa színe előtt fogadalmat tesznek, hogy a szüzességüket a házasságkötésük napjáig megtartják. Ezt a szokást karolta fel 1995-ben Denny Pattyn, Arizona állam ifjúsági minisztere, aki maga is evanglikál családból szárazott, és házasságkötéséig hordta tisztasági gyűrűjét. A kezdeményezést nemcsak (vallás)erkölcsi érvekkel támasztotta alá, hanem azzal is, hogy a gyűrű viselése hatékony szerepet játszhat a fiatalok nem kívánt terhessége és abortusza, a nemi betegségek, de még a szexuális erőszak elleni küzdelemben is. Pattyn kezdeményezését olyan siker koronázta, hogy az amerikai parlament felkarolta és több millió dollárral támogatta a programot. Ma már, lassan két

évtizeddel az első tisztaságyűrű mozgalom indulása után mérhetőek az eredmények, amelyek részben Pattyn feltevését igazolták, annak ellenére, hogy a tisztasági gyűrű viselése nem feltétlenül tartja vissza a fiatalokat a petting különböző formáitól.

A szüzességi gyűrű minden problémája mellett működik, még akkor is, ha igen sokan csak részlegesen (csak néhány évre) tudják fogadalmukat megtartani. Az elemzők szerint a gyűrű hordása valóban segítette a fiataloknak, hogy később, ha nem is a házasságkötéskor, de mindenképpen érettebb fejjel kezdjenek bele a szexualitás izlelgetésébe, és így az ifjúsági miniszter előfeltevései is bejöttek: a gyűrű viselői között jóval kisebb volt a nem kívánt terhességek, korai abortuszok, nemi betegségek aránya, mint hasonló korú társaik esetében. Az eredményt egyrészt az a vágy motiválta, hogy a fiatalok megfeleljenek szüleik elvárása-

inak. A szülők azonban nem elsősorban rigid, törvénykező magatartásukkal váltották ki ezt a megfelelési kényszert a gyerekekben, hanem a pozitív szülőmodell, a biztonságos családi háttér vagy éppen a támogató szülői magatartás hatására vállalták a szüzességet.

A fiatalok zöme nem fanatikus vagy túlbuzgó hívő, nem akarnak életük végéig cölibátust fogadni, jobbára egyházi pályára sem készülnek, hanem sokkal inkább az a belső vágy él bennük, hogy a biblikus normáknak, Isten parancsainak eleget tegyenek. A gyűrű maga konkrét, fizikai jelletével mintegy figyelmeztető jelként működött számukra azokban a helyzetekben is, amikor egyébként a szülői hatás és értékrend alól szerették volna magukat kivonni. Megerősítést, egyfajta „felsőbbrendűségi” tudatot adott viselőjének.

Ez az a pont, ahol a pszichológusok szerint belép a botrányelem. A huszadik század végén, a huszonegyedik század

elején, a teljes szexuális szabadság idején ugyanis botrányszámba megy, ha egy gimnazista lány az érettségiig vagy még tovább megőrzi szüzességét. A kamaszok csoportfüggőek, a kortárscsoport nagymértékben meghatározza értékrendjüket, cselekedeteiket. De mindemellett igen erős a vágy bennük a különállásra, arra, hogy kitűnjenek, hogy kiváljanak a csoportból, hogy tegyenek valami különlegeset és felnézzenek rájuk a többiek. Ezek a lelki mechanizmusok teszik sikeressé keresztyén körökben a tisztasági gyűrű viselését, mivel egy pozitív érték vállalásával és deklarálásával válhatnak botrányhősökké, érdemelhetik ki a kortárs csoport figyelmét. Mert az óhatatlan, hogy a tisztaságyűrűt viselő fiút vagy lányt árgus szemekkel figyelik a többiek. És nemcsak a saját nemükhöz tartozó riválisok, hanem az ellenkező neműek is, hiszen ami elérhetetlen, az mindig vonzó. Ebből természetesen konfliktusok, csábítások is származhatnak, ám ha a problémahelyzeteket ki tudja tartani a kamasz, akkor nő az önértékelése, és a csoportban elfoglalt státusza is jó eséllyel emelkedik.

A hollywoodi tinisztárok többsége valószínűleg nem vallási meggyőződésből hordja a tisztaságyűrűjét, hanem a botrány miatt. Akár felveszi, akár leveszi, az botrányt jelent, a botrány pedig hírértéke van. Persze kérdéses, hány olyan tinisztár akad, aki a tisztasági fogadalmát be tudná tartani. Vannak azonban pozitív példák, mint a Jonas Brothers tagjai, ahol a három fiú közül az egyik már meg is házasodott, s fiatalabb testvérei is jó eséllyel csak a nászéjszakán válnak majd meg gyűrűjüktől és vele a szüzességüktől.

HINNI

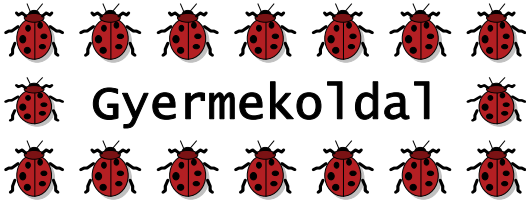
Hinni, hinni és hinni
a terheket így vinni.

Látni a csodát fent, lent,
hinni a hihetlent.

Hinni, hinni és hinni,
az életet így vinni,

s ne mi vigyük hitünket,
a hitünk vigyen minket.

Falu Tamás

Zsoltárekesek és ministránsok téli túrája

2013. február 23.

Indulás: 8.00 templom előtti parkoló

Érkezés a zarándoklatunk kiindulópontjához kb. 1/2 11-re. (Kőszeg és Horvátzsidány közé.)

Gyalogos zarándoklat a Mária út egy szakaszán Horvátzsidánytól Csepregig. Peruska Mária kápolna érintése.

Ebéd: a hozott hazaiból Csepregen.

Strand: Bükön kb. 4-6-ig.

Hazaindulás: 6 órakor. Hazaérkezés: este 8-9 között a templomi parkolóhoz.

Keresztény „udvarló” mondatok

1. Hé kislány, mi a lelki ajándékom?
 2. Hmm... Szép Biblia!
 3. Ismered Jézust?! Én is!
 4. Isten azt mondta, hogy jöjtek és beszéljek veled.
 5. Ismerek egy gyülekezetet, ahova elmehetnénk beszélgetni.
 6. Szükséged van segítségre? Túl nehéznek tűnik a Bibliád.
 7. Fájt, mikor leestél a mennyből? (Ezt azért mondja neki, mert szerintem egy angyal...)
 8. Mit tervezel ma estére? Van kedved egy kis Biblia tanulmányozáshoz?
 9. Az Ige mondja: "Adj inni a szomjazónak és etesd az éhezőt." Szóval, mit szólnál egy vacsorához?
 10. Nincs senki, aki felé elszámolható lehetnél? Nekem sincs!
 11. Az bűn, hogy elloptad a szívemet?
 12. Ismersz egy olyan keresztyén lányt, akit teljes szívből szerethetek és a tenyereimen hordozhatnék?
- +1: Bocsánat, de azt hiszem, hogy az egyik bordád az enyém.

forrás: (<http://ritusss.freeblog.hu>)

Lufi-tánc:

A játékosok lufit kötnek a bokájukra. Zenére úgy kell táncolniuk, hogy közben le kell taposni a többiek

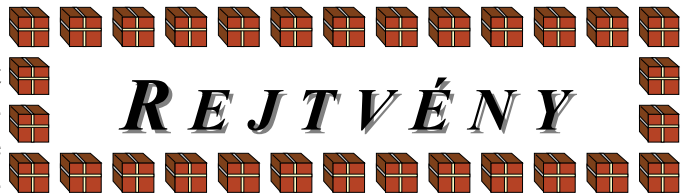
lufiját. Az lesz a győztes, akinek utoljára megmarad a lufija.

Vihar a tengeren:

Először kiosztjuk a szerepeket (egy-egy szerepet több gyerek is játszhat): - hajótörött, - tenger, - megmentő. A hajótöröttnek a tenger üzenetét kell elmondani a megmentőnek, miközben a tenger ordítva tombol- hiszen vihar van... Amikor a megmentő végre meghallja az üzenetet, a játékosok szerepet cserélnek.

Cipőt a széklábakra!

Játékosonként egy-egy székre és székenként négy cipőre van szükség. A bekötött szemű játékosoknak minél gyorsabban cipőt kell húzniuk székük mind a négy lábára.

Nagyböjt 2. vasárnapján Jézus színeváltozásáról fogsz hallani az evangéliumban.

A csodás jelenet annyira megragadta Pétert, hogy így kiáltott fel:

(Húzd ki a rejtvényábrából a megadott szavakat! A megmaradt betűket összeolvasva megkapod a főapostol szavait.)

A megadott szavak:

S	Á	M	O	T	Á	L	U	R	R
Á	A	Ó	M	J	A	K	A	B	A
D	R	Z	J	Ó	R	H	A	N	G
A	O	E	N	E	C	F	É	N	Y
M	T	S	K	P	R	S	Ó	S	O
Á	Á	Ü	N	É	É	É	T	O	G
T	S	K	I	T	H	L	Í	N	Á
L	T	T	L	E	E	L	K	Á	S
E	M	B	E	R	F	I	A	J	E
F	E	L	H	Ó	N	N	V	I	!

PÉTER, JAKAB, JÁNOS, ARC, RAGYOGÁS, VAKÍTÓ, FEHÉR, FÉNY, MÓZES, ILLÉS, SÁTOR, FELHŐ, HANG, LÁTOMÁS, EMBERFIA, FELTÁMADÁS

Timothy Radcliffe Miért vagyok keresztény?

Timothy Radcliffe angol domonkos szerzetes, 1992-2001 között a rend általános előljárója volt.

A szerző alap gondolata, hogy hitünk állításainak csak akkor van értelme, ha mint egy határozott célra irányuló nyilvesszőként kirepítjük őket Isten felé, „*aki minden elképzelést felülmúl. Zavarba ejtő keresztény életünk adja meg állításaink értelmét, és repíti a misztérium felé.*” Azt ugyanis bárki könnyen kijelentheti, hogy Isten a szeretet, de az állításnak csak akkor lesz keresztény értelme, ha olyan közösségben hangzik el, amelynek tagjai – bár korántsem tökéletesek –, mégiscsak szeretetkommuniót alkotnak. Radcliffe atya figyelmeztet: „*Ha azt mondjuk, hogy Jézus feltámadt a halálból, de életünkben nincs jele a feltámadásnak..., akkor szavaink értelmetlenek lesznek.*” Ha viszont megtaláljuk annak módját, hogy megéljük és megosszuk másokkal keresztény reményünket, akkor olyasmit tudunk felajánlani, amire a világ szomjazik. Mi keresztények hiszünk abban, hogy „*a jó végső győzelmet fog aratni a gonosz. Hiszünk a Királyság eljövételében, és hogy vége lesz minden halálnak és szenvedésnek.*” Azt azonban nem tudjuk megmondani, hogy mindez hogyan történik, nem kínálhatunk kész receptet, nem jelenthetjük ki prófétaaként, hogy mi lesz az emberiség sorsa a következő száz vagy ezer évben. A kereszténység nem ajánl kész tervet, viszont története van. Timothy Radcliffe e történet lényegét abban a három napon jelöli meg, amely az utolsó vacsorától az üres sírig tartott. Jézus elfogását, elítélését majd keresztthalálát követően a totális reménytelenség vett erőt rajtuk. Ám a feltámadást követően ez a megfélemlített és összeomlani látszó közösség egy új, minden korábbinál gyönyörűbb jövőképben kezdett reménykedni, és vállalva az üldöztetést, a kizsájtottságot, hitét a feltámadt és mennybe emelkedett Krisztusba vetve, hirdette az evangéliumot. A kereszténység paradoxona, hogy a legteljesebb reménytelenségből emelkedik fel a legnagyobb reménységbe, hogy a kereszt sötétségéből ragyog ki a fényesség, az életét a mi bűneinkért odaadó Krisztus halált legyőző cselekedetével. Ez pedig reményt ad minden kor minden emberének, legyen bár a gonosz hatalma látszólag megdönthetetlen.

A domonkos szerző figyelmeztet bennünket:

valahányszor átéljük, hogy nem vagyunk szabadok, és áldozatnak tekintjük magunkat, Jézus mellettünk áll. Elfogása előtt lehetőségei már rendkívül korlátozottak voltak. Várható volna a halál bekövetkeztére, vagy megszégyenülve elmenekülhetett volna. A szerző szerint Jézus élete mindkét esetben kudarcnak bizonyulhatott volna. Úgy látszott, hogy ebben a helyzetben nincs jó döntés. Jézus azonban „*alkotó módon cselekedett. Megragadta az árulást és ajándékká változtatta át. A közösség szétesését új szövetséggé alakította.*” Menekülés helyett egybehívta tanítványait az utolsó vacsorán, majd kiment a Getszemáni-kertbe, s itt még egyszer megmutatta isteni hatalmát, hiszen a katonák földre zuhantak előtte. Ám végül önként vállalta a sorsát, nem hívta le mennyei seregeit. S mindezt szabad akaratából cselekedte. „*Jézus teljesen szabad, amikor elfogadja az elkerülhetetlen szükségszerűséget, mert amit meg kell tennie, legmélyebb valóságát fejezi ki.*” Ahhoz pedig, hogy belépünk ebbe a szabadságba, ami Krisztus személyes ajándéka,

mit kell tennünk ahhoz, hogy szeressen minket. *Meg kell szabadulnunk attól az Istentől, aki ellenzi szabadságunkat, és gyerekes alávettségben tart minket... Fel kell fedeznünk azt az Istent, aki a szabadság forrása, aki létünk legmélyéről fakad fel, és minden pillanatban biztosítja létezésünket.*” Jézus elfojthatatlan szabadsága arra hív bennünket, hogy „*sohase tekintsük magunkat csupán áldozatnak. Az egyháznak azok mellett kell állnia, akiket bármilyen okból üldöznek.*” Sőt, az Egyháznak is föl kell ismernie, kiket tesz ő maga áldozattá, a damaszkuszi úton haladó Saulhoz hasonlóan meg kell hallanunk az Urat, amikor megkérdezi: „*Saul, Saul, miért üldözöl engem?*” (Csel 9,4).

A fentiek tükrében Timothy Radcliffe megfogalmazza, hogy milyen feladatok várnak az egyházra, a keresztényekre a jövőben. Először is „*ragaszkodnunk kell olyan intézkedésekhez, amelyek az emberiség szenvedését enyhítik... A keresztények első kötelessége, hogy ébren tartásuk a tudatot, hogy milyen szenvedésekben van részük testvéreinknek, és kitartsanak amellett, hogy ez tűrhetetlen és szükségte-*

len.” A szerző sokkoló adatokat közöl: a 2000 leggazdagabb amerikaiak 69 milliárd dollár évi jövedelme van, ami Botswana, Nigéria, Szenegál és Uganda 161 millió lakosának összesített jövedelme. Istenkáromlásnak tartja, hogy évente nyolcmillió ember hal meg csak azért, mert mélyszegénységben él, miközben egy szűk kisebbség hihetetlenül gazdag. Ez pedig csak azért lehetséges, „*mert istenítjük a magántulajdonhoz való jogot. Olyan bálvány ez, amely keresztre feszíti a világot.*” Radcliffe atya tökéletesen egyetért azokkal, akik sürgetik, hogy a piacgazdaságot szabályozó törvények újrafogalmazásánál vegyék figyelembe az eredeti középkori korlátozásokat, az elégségeshez való jogról szóló tanítást. A szerző rámutat: a korlátlan vágyak és a magántulajdon abszolútizálása hozzák létre „*a bálvány-háromság harmadik személynét, mintegy a Szentlélek paródiájaként, aki az Atyától és a Fiútól származik. Ez pedig a pénz, ami önmaga célja... A pénz lett mindennek az értelme, az emberi küszködés végső célja, univerzális jelkép, amelynek követeléseit abszolúttá, a végső hivatkozási pont. Nekünk keresztényeknek el kell utasítanunk, hogy a pénz uralmának engedelmességgel, ami azt jelenti, hogy meg kell kérdeznünk, mire való a pénz.*” A könyv írója emlékeztet Aquinói Szent Tamás tanítására: az igaz ember az igazságos mennyiségű pénzt akarja, megelégedve azzal.

Timothy Radcliffe leszögezi: keresztény szeretet nem létezik egyenlőség nélkül. Az evangélium elvezet minket a kereszthez, „*ahol Jézus ruhátlanul van előttünk, ahogy mi is öleltük. Itt kölcsönös és viszonzott szeretetbe lépünk. Ez megnyitja a kaput az Istennel a Fiában való egyenlőség botrányába. Nincs olyan szeretet, amelyik nem jut el az egyenlőségig.*” Mindez azt jelenti, hogy mi, keresztények merjünk annak látszani, amik vagyunk, bízza abban, hogy az emberek megtanulják, hogyan örüljenek nekünk. A domonkos szerző pap- és szerzetestársait is figyelmezteti: „*Nekünk papoknak és szerzeteseknek is mernünk kell kilépni a világosságba, hogy láthassák, milyen törekeny és ügyefogyott emberek vagyunk, akik elvesztik türelmüket, és akik néha nehezen találják az imádságot vagy bármi egyebet... Nem mondom, hogy csupaszítsuk le lelkünket, csak azt, hogy nincs szükségünk álarcokra. Nem tudjuk Krisztus követésére hívni az embereket, ha nem merünk szembenézni nagypéntek meztelenségével.*” (...)

Magyar Kurír
Vigilia Kiadó

Esküvőre készülünk vagy házasságra?

Az esküvőt jó esetben nemcsak sok ünnepi előkészület előzi meg, hanem egy jól átgondolt döntés is. Mi kell ahhoz, hogy felismerjük és ne szalasszuk el a nagy Ő-t. Mi módon kerülhetjük el az elhamarkodott és későn meghozott döntés tévútjait. Hogyan lehet a kimondott igent életre szólóvá tenni? A kérdésekre Somogyiné Petig Krisztina válaszol.

- Sok film lányregény, szellemi áramlat és ezoterikus jóslat erősíti bennünk a felfogást, hogy egyetlen Igazi létezik, Őt kell megtalálnunk. Ez egy kicsit nagy kihívás, még ha feltételezzük is, hogy a Gondviselés vagy sors jóvoltából valahol találkozunk vele a közeljövőben. Vajon életünk során hány olyan emberrel hoz össze a véletlen, akiben megtalálhatnánk a nagy Őt?

- Olyan „Igazit” nem fogunk találni, akivel munka és erőfeszítés nélkül boldogok leszünk. Minden házasság sikere attól függ, hogy a házaspár mennyi energiát fektetnek bele és hogy hajlandók-e a konfliktusaikkal építő módon megküzdni. Ugyanakkor vannak olyan egyéni tulajdonságok és tulajdonság-összeillesztések, amelyek befolyásolják az együttélés sikerét. A különböző pszichológiai iskolák különféle szempontokat hangsúlyoznak a párválasztásban.

- A kutatások és a tapasztalatok többsége azt sugallja, hogy a hasonlóság szerepe tagadhatatlan mind a párválasztásban, mind a házastársi kapcsolat zökkenőmentessége szempontjából. Számos vizsgálat kimutatta, hogy ez szükséges a közös identitás (közös világ) megéléséhez. Könnyebb a kommunikáció, ha hasonló kultúrához vagy társadalmi réteghez tartozunk, ha hasonló az érdeklődési körünk, a hitünk. A személyiség és a családi háttér hasonlósága szintén segíti a kölcsönös megértést.

Zsák a foltját

Vannak, akik azt hangsúlyozzák, hogy azok a párok lesznek boldogok, akik kiegészítik egymást, pótolva egymás hiányzó tulajdonságait. A másik személy eltérő vonásai vonzóak lehetnek, és a leendő

család erőforrásait növeli, ha sokféle tulajdonság megjelenik a házaspár személyiségében. A túl nagy különbözőség azonban sok konfliktus forrását is jelentheti.

Nyeresség—veszteség

A csere-elméletek feltételezése szerint a házasságból nyerhető nyereségek és a befektetett energia nagyságának aránya lesz a döntő kritérium a megfelelő társ kiválasztásában. E megközelítés szerint az ismerkedés során úgy viselkedünk, mint a gazdasági szakemberek, és itt nincs szó a szerelem sodró erejéről.

Romantikus szerelem

Vannak olyan pszichológiai elképzelések, amelyek szerint a tudattalan vonzódás fogja meghatározni a párválasztásunkat: azokba szeretünk bele, akik emlékeztetnek minket a gyermekkori gondozóinkra, tehát egyfajta otthonosság élményét nyújtják. Az így megkötött házasságok kapcsolati viszonyaiban az ismerősség miatt jól tájékozódunk, ugyanakkor aka-

ratlanul is reprodukálhatjuk a negatív hatásokat, amelyeket gyermekként megtapasztaltunk.

Ritka az olyan kapcsolat, ahol minden területen tökéletes az összhang és a jól működő kapcsolat számukra is csak akkor sikerül, ha megdolgoznak érte. Azonban, ha nagyon kevés területen értenek egyet, meggondolandó, hogy összekössék-e az életüket. Lehetnek boldogok azok is, akik kevesebb területen illenek össze, de nekik többet kell ezért küzdeni. Ilyen szempontból nem túl előnyös az a gyakorlat, hogy az együtt járó és ismerkedő párok szexuális életet élnek, ugyanis a testi kötődés az összeillesztés csalóka látszatát kelti és elfedi a többi terület összhangjának esetleges fejletlenségét.

- Van olyan típus, aki nagy valószínűséggel nem is fog lángoló szerelembe esni? Vagy mindenkire lecsaphat váratlanul a nagy érzelem?

- Vannak olyan egyéni, személyiségbeli tulajdonságok is, amelyek befolyásolják mind a szerelembe esés, mind a párkap-

csolatban való részvétel módját. A jól működő házassághoz a személyiség megfelelő érettsége szükséges. Az érettség első kritériuma a kialakult identitás, e nélkül az intimitás és elköteleződés nehéz. Az elkülönülés és beolvadás állandó feszültségét ugyanis csak az tudja egyensúlyban tartani, aki tudja önmagáról, hogy ő kicsoda, és mit akar az életben. A kapcsolat sikerét nagyban befolyásolja az önértékelés, az érzelmi és társas kompetenciák fejlettsége. Fontos még a felelősségvállalás képessége és az önreflexív készség, amelyek segítségével a személy képes a kapcsolat tudatos alakítására.

A kötődés-elmélet párhuzamot von a csecsemőkorai kapcsolati élmények és az intim kapcsolatok részvételünk módjai között. E szerint azok tudnak mély, felelős és elkötelezett szerelmi kapcsolatot kialakítani, akikben kialakult a biztos kötődés képessége. A bizonytalanul elkerülő módon kötődő emberek kevésbé hajlamosak lángoló szerelembe esni, és nem szeretik a túl szoros intimitást. A bizonytalanul-ambivalensen kötődők általában könnyen és hevesen szerelembe esnek, de nehezen őrzik meg a kapcsolat stabilitását: vágynak a közelségre, ugyanakkor nem tudják jól kezelni az intimitást.

- Jogos félelem, hogyha valaki nem érzi te még a mindent fölültíró szenvedélyes szerelmet és mégis házasságot köt, majd akkor lepi meg az érzés, amikor már elköteleződött?

- A szenvedélyes szerelem afféle „hormonális ragasztó”, de idővel csökken a mennyisége és akkor szokott gond lenni, ha semmi más nem köti egymáshoz a párt. Nélküle szegényesebb a kapcsolat, de önmagában nem tartja össze a házasságot. A kapcsolat akkor lesz kiegyensúlyozott, ha az alábbi három összetevő: a szenvedély, az intimitás és az elköteleződés együtt van jelen benne. Azonban mindhárom összetevő állandóan fejleszhető. A szenvedély nélküli házasságkötésnél nagyobb az esélye egy későbbi külső vonzódásnak. Lehetséges az is, hogy azért nincs szenvedély a házasságban, mert annyira kicsi az összeillesztés. Ilyenkor valóban megvan a veszély, hogy a ki nem elégült vágy egy házasságon kívüli kapcsolat felé sodorja az embert.

Azonban a szerelem a nem ápoltságban is elhamvad, és talán egy harmadik személlyel kapcsolatban lángol fel ismét.

De egy különleges vonzerőt jelentő külső szerelem akkor is meglepheti az embert, ha viszonylag erős az intimitás és az elköteleződés a házaspár között. A fellobbanó szenvedély olyan sodró erejűnek tűnik, hogy látszólag mindent felülír. Az ember sokszor sorsszerűségként éli meg és tehetetlennek érzi magát vele szemben: „sajnálom, nem tudok mit tenni”. A szenvedély a valóságban azonban az érzelmek indulati szférájában tombol, hevessége átmeneti, és független a mély érzelemtől és kötődéstől. Lehetőségünk van arra, hogy ne a szenvedély diktálta módon cselekedjünk, hanem a házastársi kapcsolatba kapaszkodva, annak megújításával és megerősítésével vészeljük át azt a próbatételt, amelyet az indulataink okoznak számunkra. A házastársi kapcsolat kiállhatja a külső vonzódás nem kis próbáját – ha mindkét fél hajlandó megküzdeni érte.

Sokan azért nem tudnak elköteleződni, mert nem biztosak benne, hogy nem jöhet jobb, de elszakadni sem mernek a jelenlegi párjuktól. Mikor érdemes mégis dönteni, így vagy úgy?

- Az elköteleződés egyik tipikus akadálya a személyes szabadság elvesztésétől való félelem, amely abban a szorongásban nyilvánul meg, hogy lemaradunk a nem választott emberekről, vagy életállapotról. E félelem egy rossz szabadságfogalomból ered. A szabadság ugyanis nem azt jelenti, hogy vég nélkül, korlátlanul választhatunk. Mindig megvan az esélye annak, hogy jöhet egy ideálisabbnak látszó partner vagy lehetőség. Ha az említett összeillési területeken nagyjából megvan

az összhang, jó eséllyel vághatunk bele a házasságkötésbe.

Az elköteleződést azonban nemcsak ez a félelem akadályozhatja. Sokan érzik úgy, hogy még nem állnak készen a döntésre. A párválasztáshoz és házasságkötéshez megfelelő személyiség-érettség szükséges. Stabil identitás hiánya esetén vagy gyermeki dependenciában élők a kapcsolatot egyik vagy mindkét fél, vagy az intimitástól a személyes bevonódástól félve kerüli az elköteleződést. Ezért a túl fiatal, 20 év alatti életkor még nem ideális házassági időpont. És az sem ideális, ha még csak rövid ideje ismerik egymást, mert akkor még nem látható tisztán az összeillés foka. A döntés halogatásának hátterében önbizalom-hiány is húzódnak. Aki nem értékeli önmagát, az nem tud hinni abban, hogy szerethető és képes sikeresen működtetni a kapcsolatot. Az is lehet, hogy a személy negatív (szülői) mintákat kapott a párkapcsolatról, amelyek elveszik a házasság iránti bizalmát.

- Sokan a tradíciókkal, a közösség nyomásával indokolják, hogy régen a fiatal korban kötött házasságok is tartósak voltak. Valóban csak ez volt az ok? Mennyire lehet a korai házasság tartós egy olyan világban, ahol minden az újrakezdésre és önmegvalósításra sarkall?

- A tradíciók egyben tartották a házasságokat, és –a negatív következmények mellett– ez egyfajta közösségi támogatásként is felfogható. Ma a pároknak kevesebb társadalmi támogatással és bizonytalanabb útmutatásokkal, kissé magukra hagyva kell működtetniük a kapcsolatukat.

E mellett a fiatalok lassabban, nehezebben találják meg az identitásukat, mint régebben. Ennek több oka van, és ezek az okok nem feltétlenül negatívak. Már említettük, hogy a házasságkötéshez mindenképpen érett identitás szükséges, és manapság 20 éves kor előtt kevesen tartanak itt. Nem baj, ha az emberek többsége nem tizenévesen házasodik.

- Van-e a házasság tartósságához köze annak, hogy mikor érkeznek, érkeznek a gyerekek?

- Az ideális az, ha a gyerekek akkor érkeznek, amikor a pár közös identitása már megszilárdult. Ugyanakkor nem csupán az időzítés, hanem a házaspár felelősségtudata is befolyásolja, hogy a párkapcsolat megsínyli-e a gyermekek születését. Elengedhetetlen feladat a házastársi kapcsolat tudatos ápolása –különösen a gyermekek érkezésével. Fontos, hogy a feleség ne hagyja el házastársi szerepét, amikor anyává válik. Ebben leginkább a férje segítheti, akinek az a feladata, hogy időnként kiemelje a feleségét az anyai teendőkből, ápolva a házasságot. Például megszervez egy mozit estére. A párkapcsolat megerősítésében szerepet játszik az is, ha az apa is részt vesz a gyermekek mindennapi gondozásában. Ezáltal a gyermekek nem a házaspár közé ékelődő akadályként szerepelnek a pár életében, hanem közös örömként és feladatként, amely megerősíti a párkapcsolatot –és nem utolsósorban lehetőséget ad arra is, hogy a gyermekek mindkét szülővel jó kapcsolatban legyenek.

Forrás. Képmás Magazin (Szám Kati)

Részt vehetnék egyszer egy szívkatéterezésen?" - tettem fel a kérdést egyik kórházigazgató barátomnak.

Ő örült az érdeklődésemnek, és máris indultunk a kardiológiai osztályra. A folyosón egy férfi feküdt vizsgálatára várva egy kerek ágyon. Kezével izgatottan simított végig újra meg újra a falon, „Itt a legkeményebbek is remegni kezdenek” - súgta oda nekem a barátom. Egy helyiségben két orvos ült egy képernyő előtt. Egy nagy üvegtáblán keresztül a vizsgálóhelyiségbe is beláthattunk, ahol egy beteg feküdt egy különleges ágyon. Két orvos az ágyéki vénán keresztül éppen egy katétert tolt fel a szívéig. Aztán kontrasztanyagot fecskendeztek a szívkoszorúerekbe. Másodpercekig pontosan láthattuk a képernyőn az összeszűkült ereket, amelyeknek tulajdonképpen vérrel kellett volna ellátniuk a szívet, most azonban panaszokat okoztak. Ekkor felmerült bennem a kérdés: ha az orvosok erre képesek, vajon érvényes-e még egyáltalán a Biblia azon megállapítása, miszerint „Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”?

Igen, továbbra is érvényes, mert az orvosok változatlanul csak azt láthatják, ami külsőleg van a szívünkön. Aztán vagy szívritmus-szabályozót ültetnek be nekünk, hogy megint jól „ketyegjen” a szívünk, vagy bypass-műtétet végeznek, hogy ismét rendben legyen a

véréllátás. De a világ egyetlen szívspecialistája sem képes felismerni, mi az, ami a szívünket nyomja - és azt sem, mi lakozik benne. Erre csak Isten képes. Ő oda is betekint, ahová egyetlen katéter sem ér el. Ő a legnagyobb szívspecialista. Ezért is mondja: „... én, az Úr, vagyok a te gyógyítód” (2 Mózés 15,26). A jó orvosok kerestek. Mennyire megkönnyebbülünk, ha valaki saját tapasztalata alapján ajánlani tud nekünk egy jó orvost.

Én saját tapasztalatból ismerem Istent, és ezért a legmelegebben ajánlhatom Őt. Ő segített nekem, ha a szívem kijött a sodrából. Nem csak olyankor, amikor mások megbántottak, de akkor is, ha olykor én sebeztem meg másokat, aztán pedig megrettentem saját magamtól. Isten megszólít Téged, és először is ezt mondja: „Ne félj.” Ez annyit jelent: ne félj másoktól, ne félj saját magadtól, tőlem se félj. Aztán így folytatja Isten: „Megszabadítalak” Ezt azért mondja, mert ráterhelheted a bűneidet Jézusra, az Ő Fiára. Csak ily módon szabadulhatsz meg tőlük. Ómiatta bocsátja meg Isten Neked a vételkedet, ezáltal pedig lecsillapítja a vihart a lelkedben. Szilárd talajra állítja lábadat. Ezek után új lépések megtétele következik egy új úton. Talán hitetlenül ezt kérde: „Amit a Biblia Istenről és Jézusról ír, azt valóban személyesen vehetem, és magamra is vonatkoztathatom?” Igen, megteheted. Kizárt a tévedés, Isten ugyanis így folytatja: „Neveden hívtalak téged, enyém vagy.” Isten ismeri a nevedet, és személyesen magához hív téged. Ott a te helyed. Minden saját, rossz utunkról hazatérni Őhozzá, ez a boldogság.

Jörg Swoboda

A SZÍV NÉGY ELLENSÉGE

Hívó keresztényekként szívesen beszélünk arról, hogy hasonlónak leszünk Jézus Krisztushoz. Ugyanakkor tudatában vagyunk, hogy mérföldek választanak el bennünket ettől.

Ami leginkább meggátol ebben minket, az a szív négy ellensége - a véték, a harag, a kapzsiság és az irigység. Általában megpróbáljuk elfedni ezeket a rút tulajdonságokat. Ki az közülünk, aki szívesen bevallaná, hogy haragos, kapzsi vagy irigy? Ahelyett azonban, hogy rejtegetnénk őket, el kellene kezdenünk őszintén beszélni róluk. Mert csaknem mindig ez a négy sajátosság az, ami egy házasságot, családot vagy közösséget tönkretesz. Jézus ezt mondta egyszer: „Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, lopások, gyilkosságok, házasságtörések, kapzsiságok, gonoszságok; valamint csalás, kicsapongás, irigység, istenkáromlás, gőg, esztelenség” (Márk 7,21-22).”

Vétek

Mit teszek, ha megterhel a bűn, és emiatt folyton titkokat hurcolászok magammal?

Meg kell vallanom a vétkeket! Világosan és egyszerűen. Természetesen irtózatosan nehezünkre esik, hogy mások előtt megvalljuk a bűnt, mivel félünk, hogy elutasítanak minket, és elveszítjük a jó hírünket, De egyedül a megvallás töri meg a bűn hatalmát az életünkben. A rossz hír az, hogy mindnyájan fogékonyak vagyunk ezek iránt a dolgok iránt. A jó hír pedig, hogy ezek a romboló tulajdonságok viszonylag egyszerűen (ha nem is könnyen!) legyőzhetőek. Isten Igéje világos útbaigazítást ad ehhez:

Harag

A haragos emberek megbántott emberek. A harag ezt fejezi ki: adós vagy nekem valamivel, ezért jogom van haragudni. Mit teszek, ha haraggal küszködök? Ha gondolatban titkon minduntalan olyan vitákat folytatok, amelyek során jól megmondom a magamét a másik félnek? Ezekből a rejtett vitákból természetesen mindig én kerülök ki győztesen, a körülöttem állók pedig mind megtapsolnak, mert olyan jók az érveim. Mit kell tennem ilyen esetben? A válasz nem bonyolult. Meg kell bocsátanom! Pál apostol ezt mondja: „...legyetek egymáshoz jóságosak, irgalmasak, bocsátsatok meg egymásnak, ahogyan Isten is megbocsátott nektek a Krisztusban” (Efezus 4,32). Még ha a haragos gondolatok újra fel is támadnak benned, bocsáss meg újra, meg újra, meg újra. Ha felhagyunk azzal, hogy megbocsássunk, óhatatlanul keserű emberekké válunk. Ezt pedig nem szabad megengednünk.

Kapzsiság

Miként lehetek úrrá egyre több és több utáni mohó vá-

gyamon? Minduntalan találok valami kifogást, miért nem ésszerű ezt az adományt, vagy azt a pénzt odaadnom. Mit sem ér arra várni, hogy majd rám tör egy „adakozási hullám”. Egész egyszerűen meg kell tanulnom nagyvonalúnak lennem! Csak akkor török meg a szívemben fokról fokra a kapzsiság hatalma, ha rákényszerítem magam, hogy adjak. A kapzsi emberek nem vonzó emberek. Nekünk nem kell így élnünk. Nemhiába olvassuk: „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme...! (1 Timóteus 6,10).

Irigység

Sajnos az irigység és a féltékenység sem idegen tőlünk! Az irigy ember vádolja Istent, és így szól: „Miért nem nézek úgy ki, mint az a másik? Miért nem vagyok olyan sikeres vagy teherbíró, mint ő? Isten, te adós vagy nekem valamivel!” Péter apostol ezt mondja: „Levetve tehát minden (...) irigységet...” (1 Péter 2,1). A kérdés az: Hogy lehet ez végbe? Mi módon leszek szabad az irigységtől?

Nos, erre is egyszerű a felelet: Meg kell tanulnom őszinte szívvel dicsérni azokat a személyeket, akikre leginkább irigykedem! Továbbá emlékezetembe kell idézzem, Isten engem is milyen gazdagon megajándékozott. Semmi más nem törí meg az irigység hatalmát a szívemben.

Az Ószövetségből megtanuljuk: „ Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” (Példabeszédek 4,23).

Ahogy az izmainkat felépíthetjük, úgy edzhetjük a szívünket is. Nem az a fontos, hogy érzünk e rá késztetést, vagy nem, hanem hogy megtegyük. Ha vétkezünk, valljuk meg bűnünket. Ha felgyülemlik bennünk a harag, bocsássunk meg. A kapzsiságnak ellenállhatunk azáltal, hogy nagyvonalúan adunk, még ha eleinte ez fáj is. Ha irigyek vagyunk, elkezdünk dicsérni és bátorítani másokat. Mindezekben túlmenően pedig gyakoroljuk a menyeyei Atyánknak való hálaadást. Csak így óvhatjuk meg a szívünket – életünk forrását!

Hans-Peter Royer nő, három gyermek édesapja.

(Forrás: Ethos újság)

Garai Gábor

Jókedvet adj

Jókedvet adj, és semmi mást,
Uram!

A többivel megbirkózom magam.

Akkor a többi nem is érdekel,
szerencse, balsors, kudarc vagy
siker.

Hadd mosolyogjak gondon és
bajon,

nem kell más, csak ez az egy olta-
lom,

még magányom kiváltsága se kell,

sorsot cserélek, bárhol, bárkivel,
ha jókedvemből, önként tehetem;
s fölszabadít újra a fegyelem,
ha értelmét tudom és vállalom,
s nem páncélzat, de szárny a vál-
lamon.
S hogy a holnap se legyen csupa
gond,
de kezdődő és folytatódó bolond
kaland, mi egyszer véget ér ugyan
–
ahhoz is csak jókedvet adj, Uram.

Pete Violetta

Skandalum

Néhány faktor, amin a megütközésünk múlik

A botrányozás forgandó

Feri, a hajléktalan nem sokkal mögém szállt fel a Bécsbe tartó vonatra. Kicsit kapatos volt, szomszédjait körbe is kínálta ép és már megkezdett szendvicssel, sörrel, mogyoróval. Nem győztek szabadkozni. Végül egy szegény, magyarul alig beszélő külföldi ült le mellé, aki kénytelen-kelletlen végighallgatta a történetét. Feri 15 éve utcázik, most 48 éves. Még sosem lépte át a határt. Hat anyától van hét gyermeke és mind lány. Azt mondja, ő bármilyen munkát elvállal, most is munkát keresni megy Bécsbe. De azért később előkerülnek panaszok arról mennyi „vacak” melóval találták meg, és hogy a fele tűrhetetlen volt, ezért el sem ment... Mielőtt leszálltam volna Győrben, még arra is fény derült, hogy itthon rá börtön várna.

Nem bűncselekmény miatt, csak adósságért. „Hát üljek itthon és várjam, hogy begyűjtsenek?” Inkább fogott pár műanyag kanna bort, szendvicseket és mogyorót, hogy majd ezekkel megnyeri a „kinti testvérek” – gondolt itt a hajléktalanokra – jóindulatát, hátha befogadják. Azt mondta, kíváncsi a kinti nőkre is.

Feri története, bármilyen sablonos és gyakori is, számomra botrányos. Hangoz, bűdös, kellemetlen. És a normák is az én javamra szólnak ezúttal: a társadalom számára sem fogadható el, hogy valaki hat különböző nőnek nemzzen gyereket, majd egyiküknek se viselje gondját. Nem fogadható el, hogy ne ragadjon meg bármilyen munkalehetőséget, ami csak elé kerül. Am a botrányozás forgandó: ha eljön egy más normát felépítő világ, ahol a Feri-féle „sok nő, kevés munka” elv részévé válik a hétköznapi erkölcsnek, akkor bizony én és velem együtt az „egy társ, sok munka” pártan állók lesznek pellengéren. Ne nyugtassuk magukat azzal, hogy ilyen nem következhet be, látott már a történelem hirtelen divat- és értékrendváltásokat.

Nyilvánosság dolga

25-én hajnalban vidékről igyekeztem fel a budai hegyekre szolgálni. Volt bennem némi kelletlenség egy előző éjszakai gyomorrontás miatt, meg a szokásos értetlenkedés, hogy ez a lelkészeknek bizony nem családi ünnep, hanem kemény munkaidő. Épp a Moszkva téren próbáltam átkelni egyik járműtől a másikig, de a tér közepén sokkoló jelenetbe botlottam: két mentős és két fölöttük álló rendőr éppen próbált újraéleszteni valakit. Rengett a csupasz hasfal a rajta guggoló mentős erőlködése nyomán, szerintem egy-két borda is tört. Nem tűnt hajléktalannak az illető, meg gondolom, ha a kihülés miatt vannak kint, akkor nem a csupasz aszfalton lélegeztetik a csupasz felsőtestét. Talán valaki túllötte magát, talán valaki rosszul esett el, vagy egyszerűen ott adta fel a szíve, nem tudom. De nem úgy tűnt, hogy életre akar ébredni. Ha ez egy normális hétköznapi délután történik, akkor a rendőrök nem tudtak volna segíteni, hanem azzal lettek volna elfoglalva, hogy a körjük gyűlt tömeget oszlassák. Még akár egy kereskedelmi csatorna híradójába is befér, hogy micsoda jelenet borzolta a gyanútlan

járókelők idegeit, valaki éppen ott merészelt meghalni. Oknyomozó riporttal kereshettek volna utána a családnak, vagy PR hírként melleleg beszámolhattak volna arról, mennyire fontos, hogy az ünnepekben a mentőszolgálat a legmodernebb eszközökkel álljon a rendelkezésünkre és ehhez ide és ide kell küldelnünk az egy százalékunkat. Elég egy nem túl rossz felbontású mobilról készített fotó, és holnapon bejárja az internetet, gazdája egy napra újságírónak képzelheti magát. Esetleg még hozzá is fűz valami jól hangzó kacsát egy új designer drogról, ami szedi áldozatait, vagy hogy ne mikrozzuk a vizet, mert mi is így járunk. Határtalan lehetőségek rejlenek egy ilyen jelenetben.

Így, karácsony ünnepén az a pár ember, aki velem együtt arra járt, nem érezte méltónak azt, hogy épp valaki halála fölött álljon meg báméskodni vagy kattintson egyet a telefonjával. Az az ember névtelen maradt és hirtelen. Valószínűleg jobb is így, neki és a családjának, hogy csak az én lelkemet ülte meg a látvány. Valószínűleg az is jobb, hogy aznap nem én prédikáltam a gyülekezetben.

Ingerküszöb kérdése

Aki életét rutinokból állította össze, és feladatkörei állandóak és ismétlődőek, talán könnyebben kap az olyan hírek után is, hogy Győzike ismét – ki tudja hányadszor is – elveszi a feleségét. Aki így is alig győz lépést tartani a saját élete változatos kihívásaival, az kevésbé követi az ilyen bulvár vagy egyéb irányú borzongásokat. Az ilyen ember figyelmének a felkeltéséhez nagyobb eseményre van szükség.

A hír alanyai legyenek lehetőleg megbízható, felelős pozícióban élő emberek: orvosok, papok, politikusok. A hír pedig lehetőleg pikáns: az életnek olyan vetületei kerüljenek elő, melyeket nem teszünk ki a kirakatba: pénzügyek, hálózatosítók, szívügyek.

Jézus korában a helyzet ugyanolyan heterogén volt, mint ma: megvolt a konzervatív egyházi réteg, amelyik megbotránkozott a legkisebb dolgokon is. Ugyanakkor ott volt a római birodalom gondolkodását, hitvilágát élő ember, aki látott már sokkal cifrábbakat is a maga kultuszában. Viszont különösebb média-technika híján a híráramlás csúcsát az élőbeszéd képviselte – a kisközösségi életmódnak hála – abban az időben sokkal hatékonyabban, mint manapság. A felelős pozíciót is kipipálhatjuk, hiszen ki a zsidók királyának, ki prófétának, ki mesternek hívja. Ugyanúgy a nyilvánosság és az ingerküszöb dolga volt az, ki figyel fel Jézusra, és ki az, aki mindezt nem pozitív érzelmekkel, hanem megütközéssel teszi.

Egy nem igaz Jézusra: az ő esetében nem forgandó a botrányozás. Rajta botrányoztak, ő megütközést okozott csodáival és tanításával, de ő soha senkin nem botrányozott meg, legyen az a vakmerő Péter egy-egy kérdése, vagy egy prostituált bizalmaskodó jelenléte, vagy az őt provokáló írástudók. Jézus legfeljebb sírt: sírt Lázár halála felett és Jeruzsálem felett.

Kitekinőtő

Száz bűn könnyebb, mint egy?

Milinda, a hatalmas király azt mondta az öreg papnak:

- Te azt mondod, hogy aki száz éven keresztül mindenféle lehetséges rosszat elkövet, de a halála előtt bocsánatot kér Istentől, újjászülehet az égben. Viszont ha valaki csak egy bűnt követ el, de azt nem bánja meg, akkor a pokolban végzi. Igazságos ez? Száz bűn könnyebb, mint egy?

Az öreg pap így válaszolt a királynak:

- Ha fogom ezt a nagy követ és a víz felszínére helyezem,

le fog süllyedni és elmerül vagy lebegni fog?

- Elmerül - válaszolta a király.

- És ha fogok száz nagy követ, egy csónakba teszem őket, és a csónakot pedig a vízre lököm, le fognak süllyedni, vagy lebegni fognak?

- Lebegni fognak.

- Akkor száz kő és egy csónak könnyebb, mint egy kő?

A király nem tudta mit válaszoljon, az öreg pedig elmagarázta:

- Így van, király, az emberekkel is. Bármennyi bűn terheli is vállukat, ha Istenre támaszkodnak, nem kerülnek a pokolba. Az pedig, aki csak egyszer vétkezik ugyan, de nem kéri Isten irgalmát, el fog veszni.

Tudjátok, hogy a Tál család hány tagja tartozik a plébániánkhöz?

Először is az öreg Dik Tál, aki mindent irányítani akar, aztán ott van Protes Tál bácsi és fivére Szabo Tál, akik folyton ellenszegülnek és mindent meg akarnak változtatni.

A húguk, Irri Tál, nyughatatlan bajkeverő a két fiával, Inzul Tállal és Molesz Tállal együtt.

Valahányszor felmerül egy új kérdés, Hezi Tál és felesége, Vege Tál várni akar vele még egy évet.

Aztán ott van Imi Tál, aki folyton arra törekszik, hogy a mi plébániánk is pontosan olyan legyen, mint az összes többi.

Affek Tál néni túl sokat képzel magáról. Iker öccsei, Garan Tál és Han Tál pedig hamis ígéretekkel próbál új tagokat csalogatni hozzánk.

A remek politikai érzéssel megáldott Reprezen Tál kiválóan képviseli a közösség ügyeit diplomáciai körökben.

Az elkötelezett Agi Tál nővér élen jár a térítésben. Medi Tálhoz bármikor fordulhat átgondolt és megnyugtató tanácsért,

a szertartásokon az egyházi énekeket pedig Kán Tál dalolja, zenész fivére Trombi Tál (a kamasz Mu Tál átmenetileg nem énekel vele.)

Sajnos a múlt év során három családtaggal is kevesebben lettünk: két unokatestvér, Dezer Tál és Konver Tál elhagytak bennünket, mivel a 85 éves Ágy Tál későn érkezett, a kilencven éves Exi Tál néni pedig végelgyengülésben elhunyt.

Bocsáss meg és lépj tovább!

A megbocsátás kifejezés szó szerint azt jelenti angolul: **elajándékozni**

A megbocsájtásnak igen kevés tennivalója van a másik emberrel; **ez a Te döntésed.**

Olyan, mint a széndioxid kilégzése a testedből, mert tudod, ha magadban tartod az csak ártani fog.

Ezért engedj ki. Rajta - bocsásd ki. Hagyd, hogy az összes keserűség kimenjen, és helyére lélegezd be a szeretetet!, megbocsátást, elengedést!

Tudom nehéz.

A szeretet próbája a **megbocsátás, elengedés.**

Ha valamit nem bocsátasz meg, újraéleszted. Ez okozza azt, hogy pikkelsz másokra. De így megrabol annak örö-

métől, hogy szeress és szeretve légy. Micsoda veszteség!

A meg nem bocsátás egy köldökzsinór, mely a múltadhoz köt.

Amikor megbocsátasz elvágod ezt a zsinórt.

Ha nem akarsz elválni, akkor olyan emlékekhez kötöd magad, melyek a végtelenségig befolyásolhatnak. Így aztán a problémás dolgok generációról generációra öröklődnek. Vedd át a parancsnokságot és mondd azt: **ennek itt és most vége van!**

Gyakorold a megbocsátást! Aki téged megbántott azzal ugyan úgy, mint akiket te bántottál meg. A problémás ügyeket nem elásni, hanem megbeszélni kell!

Amikor ezt meg tudod tenni a szíved megpuhul, az elméd szabaddá, a látásod tisztává és a beszéded kedvessé válik. Tudom nehéz félretenni sok mindent, de valakinek el kell kezdeni. És hidd el megéri!

Hídépítés

Miközben méltán ünnepeljük
A Hídnak munkás hőseit,
Nem árt, ha fényes példájukból
Ki-ki tanulságot merít.
Gondoljuk meg, hogy hídépítők
Vagyunk mi valamennyien,
A munka zajlik nappal-éjjel,
Egy pillanatra sem pihen.
Mi emberek itt mindahányan

Egy-egy hidat építgetünk,
Kik lelkesen, kik immel-ámmal,
E híd: a múltó életünk,
Az élet, mely a földi partról
A túlvilág felé ível;
E munkapályán nincs különbség,
Egyek vagyunk mindenkivel,
A deszka-palló s büszke lánchíd,
Mind, mind csak egy irányba tart,
A cél: a szürkés ködbe burkolt

Titokzatos nagy messze Part...
S hol torz a terv, kontár a munkás,
Selejtes, rossz a nyersanyag,
Az ily hidak a cél előtt még
Örvénylő mélybe omlanak...
Hát úgy építsük hídjainkat:
Legyen mind egy-egy műretek,
S keservek, munkák, kínok árán
Túloldalt Partot érjenek!
Kunszery Gyula

Boldog XXIII. János pápa reggeli imája

Mennyei Atyám!
Hálát adok Neked az egészséges pihenésért,
amellyel megajándékoztál. Újraébredt lelkem
legyen egészen a Tiéd!
Ezen a napon úgy akarok jámi-kelni, mint Te:
mindenütt jót akarok cselekedni.

Minden embert, aki csak találkozik velem, úgy fogadok, mint akit Te
küldtél hozzám. Ő a testvért lássa bennem, az én szavaimból és tekin-

teemből pedig a krisztusi szeretet sugározzék reá. Senki se távozzék
tőlem anélkül, hogy legalább egy jó szót ne kapott volna!
Add, hogy magamat elfelejtsem, és bele tudjam élni magam mások
helyzetébe!
Add, hogy sohase veszítsem el önuralmam, és ne legyek barátságta-
lan vagy sértő!
Add meg, hogy mindig megnyerő modorú legyek, és éljen bennem
szikrányi humor, hiszen erre olyan nagy szükség van a szomorú világ-
ban!
Végül add meg, hogy mindenkit legalább egy parányit vezessen köze-
lebb szent Fiadhoz a Szűzanya által!

Ámen.

Sátánfattyá lelkészek

Olvasom a hálón, hogy egy holland lelkész (?) istentagadó
könyvet adott ki, melyben Jézust legendás alaknak minősíti, és
azt állítja, hogy Isten nincs, tehát mindenki élvezze ki a rendel-
kezésre álló időt, amennyire tőle telik. Az élet ennyi. Egyik
célját elérte, a könyv jó üzletnek bizonyult, dől a pénz az élvezetekre. Főnöke helyesli
társa véleményét, és ő is arról handabandázik a „templomukban,” hogy nincs Isten. Miért
tehetik? Ki szólhat bele? Alapítottak egy sa-
ját, külön bejáratú kereskedelmi szektát,
mely az embereket felelőtlen, gátlástalanul
önző életvitelre, magyarán bűnözésre biztat-
ja. Hogy Isten miként értékeli e „lelkészek”
működését, az belátható időn belül ki fog
derülni.

Érdemes megállni egy pillanatra a lelkész
szónál. Képzése egyezik a juhász szóéval.
Olyan embert jelent, aki lelkekkel foglalkozik. Hanem létezik-e
olyan juhász, aki nem hisz a birkákban? Márpedig e két holland
nem hisz a lélekben, hiszen lelke csak akkor lehet az embernek,
ha a Természetfölötti alkotása vagyunk, ha ő lehelte belénk –
megkülönböztetve általa bennünket az állatoktól.

Azt mondta nekem valaki az üggyel kapcsolatban, hogy ezek a
lelkészek is hisznek, csak éppen a mi hitünk ellenkezőjében,
abban, hogy nincs Mindenható, és ebből levonták az ok- és
ésszerű következtetést. Mert valóban: ha Isten nincs, ha nincs
végső számadás, akkor az életnek nincs az állaténál magasabb
célja. Szép, jó és erkölcs sincsen, legföljebb jog, amely álságo-
san korlátozni próbálja a tetten érhető, és persze a hatalmaso-

kat sértő gazságokat. A többi engedi, sőt, támogatja.

Hamvas Béla veti föl naplójában az égő kérdést: „Vajon a ko-
runkban megfigyelhető züllés nem tudattalan előkészület-e az
eljövendőre? Egyrészt pánik és habzsolás, élvek hajszolása,
másképp elbűjni valami elől, ami minden nappal közelebb van
és lesz.”

Korunkban? A naplóbejegyzés 1966-os, tehát már jó félszázada,
a hidegháború virágkorában is világos volt a helyzet az éberek előtt. Érdekes a finom megfi-
gyelés, ami szerint az Istenét vesztett ember menekül az eljövendő Ítélet elől. Az emelkedés
útját elvétette, sőt, elvetette, ezért választja, azaz úgy tesz, mintha választaná a zuhanást. Fut
a züllésbe, a kábítószerekhez, az istenűző zené-
hez, az erőn felüli fogyasztáshoz: a tompaságba, a nálánál okosabb telefonja pöcögtesésébe, a
lelki vakságba, a züllésbe. Ugyanaz a lelkület
jellemzi, mint Ádámot és Évát, amikor a bűnbe-
esés után a bokorban – a semmiben, a fűgefale-
vel fedezékében! – reméltek bűnhelyet a Min-
denható elől. A különbség annyi, hogy ősszüleink legalább meg-
szeppezték, a mai menekülők ellenben ricsajba bújnak. Igye-
keznek dölyfösnek mutatkozni: villogni, ordítani, okoskodni,
jogokról, a bűn, az ostobaság jogairól handabandázni, mintha a
harsányság, a gyalázatosságok törvénybe iktatása menedéket
nyújthatna az ítélet elől.

Az Ősgonosz, a Semmi, a jó, a szép, az igaz és a szeretet hiá-
nya akkor is bakfitty az egyetlen Valóság, az Aki Van előtt, ha
üvölt, és ha bömböléséhez a földkerekség összes „lelkésze”
csatlakozik.

Czakó Gábor

Levél egy találkozásról

Milyen jó lenne egyszer elmesélni a férfiakat, akikkel találgattam, akiket megszerettem, akiket elkerültem, azokat, akiket elveszítettem, akikhez ragaszkodtam, akikkel éltem és élek. S közben jó lenne megfajteni titkokat. Annak az örök vágyódásnak, harcnak és kiegyezésnek a titkát, ami a férfit a nő, a nőt a férfi mellé rendeli. S ami elválasztja, ha nincsenek résen.

Alább egy férfilevél következik. A férfileveleknek más a lelkük. Talán ezért ajándék, ha megíródnak...

Asszonyom, nem tudom, miért írok éppen Önnek. Egy alpesi ország vidéki házában fekszem egy franciaágyban—egyedül. Most kelt fel a Nap. Letettem az újságot. Figyelem, ahogy a párás ablakon a fény egyenesen a szemembe süt. Mellettem az éjjeliszekrényen a párommal készült közös fényképek. Egy hónapja hagyott itt, örökre. Negyvennégy éves, gyönyörű szép, érett nő volt, tele étellel. Neki már nem fáj semmi, én minden egyes vele kapcsolatos emlékebe bele akarok pusztulni.

Negyvenkét évesen találtam rá. Aki már átélte, tudja, milyen az, amikor az ember első pillantásra érzi, kell neki az a másik. Hogy csak az a másik kell neki.

Első találkozásunkkor egy vidéki kisváros pályaudvarán randevúztunk. Hamar észrevettem, de kívárta, hogy én menjek oda hozzá.

- Jól nézel ki.

- Te is.

Ennyi volt a bemutatkozásunk. A második találkozásunkkor azt hiszem már csókolózunk. Ennek ellenére nehezen jöttünk össze. Úgy találtuk, hogy igen különböző típusok vagyunk, nem fog ez menni. Amikor először voltunk együtt mint család, a kisfia olyan hisztit csapott, hogy szegény párom azt hitte, itt és most mindennek vége, ennek a férfinak búcsút mondhat. Én azonban kitarítottam. Addigra már túl voltam két váláson, egy hosszú együttélésen. Három gyermekem közül kettővel szoros a kapcsolat. Felnőtt lányom, mint barátom él velem. De a másik felem nagyon hiányzott. Őszintén megmondom, a beszélgetések az összetartozás érzése, a szerelem, a csók, az érintés, az egymáshoz simulás mind kellett már nagyon.

És meglett. Jó volt a tudat, hogy bár nem lakunk egy fedél alatt, valahol mindig vár, és este hívjuk egymást.

Ha csak egymáshoz értünk, vibrált a leve-

gő. A kisfiának lassan én lettem a férjfelelő, bár bevallom, nem kényeztettem túlságosan. A családjában csupa szív, lélekben is szép embereket ismertem meg. Aztán a második nyarunk után egyre jobban összehangolódtunk és így volt ez öt éven át.

Az utolsó év sajnos már a betegségéről szólt. Végig mellette álltam, erőt mutatva kitarításra buzdítottam, pedig legszívesebben az ölébe bújva sírtam volna. Ateista nevelést kaptam, de megtanultam a Miatyánkot, és napjában többször, és az álmatlan éjszakákon teljes hittel, bizakodással mondtam el, kérve a Mindenható segítségét.

Egy nap, másnap reggel kórházba készült, levittem a Duna-partra. Szép őszi, verőfényes idő volt. Gyengén belém kapaszkodva, sápadtan hunyorogva sétált velem.

Én még lesóványodva, elesetten, kopaszon is nagyon szerettem. Kívántam minden porcikámmal. Egy padon ültünk, néztük a vizet, beszélgettünk.

- Meg akarok gyógyulni. Nagyon-nagyon akarom —mondta. És azt is, hogy vissza akarja kapni a régi életét, és hiszi, hogy meg fog gyógyulni. Majd meglátom, úgy is lesz. Akkor kérdeztem meg, mit gondolsz, miből következhetett a betegsége. És beszélgetésünk során ott a padon, a történetünkben először mesélte el részletes az élete történetét.

Fiatalon összetalálkozott egy nála jóval idősebb férfival. Imponált neki az általa nyújtott élet biztonsága. Talán a nagyvonalúsága is. Szenvedélyes érzelmekkel szereték egymást, amikor kiderült, hogy a férfinak családja van. És az elcsépelet ponyvaregény-, forgatókönyv szerint jött minden, ígéretés, hitegetés, aztán a kiábrándulás. A nők közt kevés éri be a szerető életformával. Várni, mikor csörren a telefon, miért nem jön. Egyedül maradni az ünnepeken...

Az idő telt, szakítani nem volt ereje. Már gyerekeket is akart, mielőtt nem késő. Hogy ilyen helyzetben miért vállalt egy nő gyereket, az sok mindennel magyarázható, de racionálisan nehezen érthető.

Kisfiúk született. Az apja a nevére vette, de kettejük kapcsolata elromlott. Mindketten belerokkantak a színlelésbe. Még nem volt a kisfiú három éves, amikor apja meghalt rákban. A párom alól is kicsúszott a talaj, lelkileg összetört, padlóra került.

Egyetlen kiút kínálkozott: messzire költözni. Jó munkahelyet, szerető kollegákat hagyott ott, s ilyet nem talált új lakóhelyén. Összeszorított gyomorral járt dolgozni, mindent befelé gyűrt. Ekkor már három éve volt

egyedül.

Gyerekkori barátnőjével társkereső hirdetéssel próbálkoztak. Szinte azonos időben a barátnő pártra talált, mi is levelet váltottunk. Aztán nagyon lassan szépen egymásba szerettünk. Amikor úgy éreztem, megpenditettem, szeretném, ha lenne közös gyermekünk.

A kisfiának is kellene testvér, nekünk is kellene kisgyerek.

Azt mondta, már öreg ehhez. Negyven éves volt ekkor, a teste, a bőre tizenöt évvel volt fiatalabb a koránál. Azt mondta, sajnálja, hogy nem találkoztunk hamarabb, milyen szép gyermekeink lehetnek volna. Majd két évig gyözködtem, aztán feladtam, ki tudja, talán ki kellett volna tartani. Mert a párom megnyugodott, a kapcsolatunk kiteljesedett, ha nálam voltak, esténként égett a kandallóban a tűz, sokat beszélgettünk, utána összebújtunk. Nyaranta a Balaton volt a találkozási pont, a kisfiú a vízen tanulta a férfiéletet. Mi este a ringatózó hajóban találtunk egymásra. Úgy tűnt, rendben vannak a dolgok, sinen vagyunk.

Amikor elment, akkor döbbsentem rá, hogy ő volt a „legjobb dolog” az életemben, ami történt velem, a gyermekeim születése óta. Isten adta nekem és el is vette, kit tudja, miért. Gyakran kérdezem magamtól, miért pont őt kellett elvennie. Erre nincs válasz. Talán a hosszú évek alatt felgyülemlett feszültség a betegségének oka. A befelé gyűrt titkok.

A tragédia, hogy akkor ment el, amikor az élete rendeződött. Barátnőjének bevallotta belső bizonytalanságát: meg kellett betegednie, hogy rájöjjön, mennyire szeretem. Nincs pillanat, amikor ne órára gondolnék. Csak a szenvedésünk értelmét nem látom. Utolsó ajándékomon fehér rózsák között egy vörös rózsából formált szív üzent: Várj rám, találkozzunk. És biztos vagyok benne, úgy is lesz.

Eddig tartott a levél. Amikor letettem, eszembe jutott egy öreg pap. Egyszer megkérdeztem tőle.

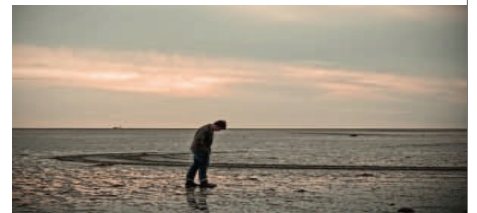
- Van a szenvedésnek értelme?

- Van—mondta kedvesen.

- És mi az?

- Kinyílik a szívünk—mondta, és mosolygott.

Schaffer Erzsébet

A fogalmak szándékos manipulációjának vagyunk tanúi

„A mai társadalomban úgy revolverezik a családot, hogy a régi fogalmakat – pl. család, házasság, élet, jog, szabadság stb. – kiüresítik és átértelmezik. Ez a lexikon, amely a fogalmak tisztaságát őrzi, a hangsúlyeltolódásokat helyreteresi, évtizedekre szólóan fontos kézikönyv azoknak, akik a családdal elmélyülten szeretnének foglalkozni” – méltatta a kötetet Bíró László püspök, a Magyar Püspöki Konferencia családreferense.

„Korunk legszembetűnőbb jelensége a nyelv kétértelmű használata. Önkényesen és rendszeresen próbálják megváltoztatni a szavak normális jelentését, hogy bizonyos véleményeket és hipotéziseket úgy terjesszenek, mintha azok mindenki által elfogadott igazságok lennének. A nyelv szándékos manipulációjáról van szó, amit elkendőznek: ahelyett, hogy megkönnyítenék a fogalmi tartalmak általános érthetőségét, zavart keltenek, mellyel elérik azokat a meghatározott célokat, amelyeknek napjainkban elsősorban politikai természetű van.

E ravasz számítás, mellyel mesterségesen alkotott fogalmakat erőltetnek és hoznak forgalomba, sike-

resnek mutatkozik, mert az emberek - tájékozatlanságuk miatt - ezeket a fogalmakat naivan elfogadják, s miután a kétértelműség félrevezette őket, már egyáltalán nem képesek felismerni a hazugságot. Az új szavak kiagyalói úgy próbálják alakítani a közvéleményt, hogy a valóság és az igazság nyugtalanító vagy sokkoló jellegét elkendőzik. Mivel ezek az erőltetett fogalmak egyáltalán nem ártalmatlanok,

alkotóik tovább folytatják játszmájukat, s hogy végső céljukat elérjék, végül megváltoztatják a szavak jelentését. Ezáltal tudják az alkotók megakadályozni e fogalmak elutasítását. Hogy áruló zajt ne keltsenek, szinonimákat használnak, például terhességmegszakítást az abortusz helyett, eutanáziát a halál bekövetkezésének kegyetlen meggyorsítása helyett, esemény utáni tabletta

ahelyett az abortuszt kiváltó eszköz helyett” - olvasható Alfonso López Trujillo bíborosnak a kötethez írt 2007-es előszavában.

A Családlexikon valójában nem hagyományos, szó-társzerkezetű kézikönyv, hanem tanulmányok gyűjteménye, amelyek érintik az étellel és a családdal kapcsolatos kérdéseket és erkölcsi problémákat, különös tekintettel a szándékosan kétértelművé tett vagy új tartalommal megtöltött szavak használatára. A Család Pápai Tanácsa nemzetközi szakértőket kért fel szerzőknek. A 93 tanulmány 84 szerző műve, akik közül 50 civil és 34 pap, illetve püspök, akik nagyon széles átlátással ismertetik meg az elmúlt

HISZITEK-E?

Hiszitek-e,

hogy nem korlátoznak emberi határok,

hogy meg tud nyílni éjbemerült szem,

hogy meg tud indulni a béna láb,

a süket csöndet hatalmam áttöri,

vert hadként futamodnak démonok,

foglyait kiereszti a Halál,

tajtétkzó vízen járni is lehet,

ötezernek elég az öt kenyér,

s hol megjelenek, öröm bora csillog,

hogy tolvajból lesz szegények barátja,

és gyűlölből leghívebb apostol?

Bárhol, bármikor: hogy azt, amit ti nem,

- ÉN valóban megcselekedhetem?

Hiszitek-e?

És csodát lát a hit,

mert testté lett az IGE. (Siklós József)

Humor—s a r o k

A hit próbája

Egy motoros lerobban egy kis falu közepén.

Próbálja szerelgetni a járművet de semmi eredmény.

Hiába indítgatja nem akar beindulni a motor.

Nem bírja tovább és éktelenül elkezd káromkodni.

Erre kinéz a plébános a paplak ablakán.

- Fiam. Miért káromlod az Istent, hiszen nem miatta dőglött be a járműved?

Inkább imádkozz, hogy segítsen beindítani a motort!

Gondolja a motoros, hogy nem veszíthet vele semmit és kipróbálja.

Imádkozik egyet és csodák csodája beindul a motor.

- Köszönöm! - kiált vissza a motoros és örömmel elszáguld.

A plébános csak csóválja a fejét.

- Ki hitte volna?

Tíz százalék

Mi, magyarok a jövedelmünk húsz százalékát költjük rezsire, Németországban ez csak hat százalék. Aki-nak van nagycsaládos, nyugdíjas vagy minimálbéren élő ismerőse, az tudja, hogy ez az arány még sokkal rosszabb is lehet, fölkúszhat ötven-hatvan százalék-ra. Vannak, akik hónapról hónapra élnek, s már azt sem tudják, min takarékoskodjanak. Ma a rezsiköltségek a háztartások java részében a legkeményebb tételt jelentik, nemcsak azért, mert nagyon magasak, hanem mert a befizetés elmaradása beláthatatlan következményekkel jár. Akinél kikapcsolják a gázt vagy a villanyt, annak nem romlik, hanem zuhan az életminősége. Kifűtetlen lakása kellemetlen helylyé válik, ahol fázik, és esténként sem tévézni, sem olvasni nem tud. Viszont gondolkodhat azon, hogyan s miért juthatott idáig, ha egész életében dolgozott, és soha nem élt nagy lábon.

Mind az első, mind a második Orbán-kormányának szinte krédója, hogy a lakosságra háruló terhek ne növekedjenek. Ha ez a törekvése csak felemás módon valósult meg, annak okait leginkább a multik, a nagy szolgáltató cégek találékonyságában kell keresni. A csüörtöki parlamenti ülésen a lakosság által fizetendő gáz- és áramárak tízszázalékos csökkentéséről szóló bejelentés azért nagy jelentőségű, mert kormánytól ilyet még nem hallottunk. Attól kezdve, hogy az Orbán-kormányt felváltották a szocialisták, az áram 63,5 százalékkal lett drágább, a vezetékes gáz 108,2 százalékkal. Egy internetes portál is idézi ezeket az adatokat, de szemérmesen csak annyit ír, hogy „tíz év alatt” ennyi volt a drágulás. Csakhogy mivel a második Orbán-kormány rezsisztopot vezetett be, a hatvannál több, illetve a száz százalék fölötti (!) árdrágítások ideje kizárólag a szocialisták nyolc esztendejére esik. Ezt azért nem árt tudatosítani. Soha, egyetlen nagy szolgáltatóval nem vették fel a harcot, soha eszükbe nem jutott, hogy ha már nevükben szocialisták, akkor vala-

Egy csepp közélet

melyest képviselniük kellene a szegények, a lecsúszó rétegek érdekeit is!

Orbán Viktor megint ringbe szállt, s kormánya ellen, úgy tűnik, ismét kihívta a neoliberais világ haragját. Nemcsak a lakossági gáz- és áramtarifa tízszázalékos csökkentésével, hanem azzal is, hogy egymilliárd euróért a magyar állam megvette a német E.ON-tól a központi gáznagykereskedő és gáztároló kapacitást. A cél ugyanaz, mint tavaly a Mol-részvények visszavásárlásakor volt: megerősíteni az állam pozícióit. Gazdasági szuverenitás nélkül ugyanis nem lehet mérsékelni a lakosság kiszolgáltatottságát. A multiktól, a profitorientált világ szereplőitől el lehet várni ugyan a szociális érzékenységet, amint a leopárdot is meg lehet próbálni müzlivel táplálni, de közben jobb, ha félreugrunk, mert dühös lesz. Az állampolgár kizárólag a kormánytól várhat életszínvonal-javító lépéseket. Nem állítjuk, hogy a tízszázalékos gáz- és áramcsökkentés a februári számlánkon is egytized marad, hiszen a szolgáltatónak száz ötlete van arra, hogy annyival mégse csök-

kenjen a bevétele. De az azért túlzás, ahogyan a neoliberais sajtó és az ellenzéki pártok képviselői tálalják az életminőség-javító intézkedéseket. Ha lenne valódi baloldal, üdvívalgással kellene fogadniuk a bejelentést. Ha szemléletükben a rezsicsökkentés felér egy közelgő katasztrófával, akkor azt minek tartják, hogy több százezer magyar család a rezsitartozásai miatt fizetésképtelenné vált? A tél nemcsak a hajléktalankat fenyegeti, hanem azokat a munkanélkülieket és kisnyugdíjasokat is, akik nem tudják megfizetni az évtizedekkel ezelőtt nagy lemondások árán bevezetett gázfűtést. S most saját lakásukban érheti őket a kihűlés miatti halál. Talán ennek fényében kellene nézni a kormány rezsicsökkentő erőfeszítéseit.

Körmendy Zsuzsanna

Magyar Nemzet

Videó-ajánló:

► **Családi tangó**

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=DWAqNho-JpQ#

► **A szentek és boldogok példája a hétköznapiakban**

http://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=023t97YEwJY#at=54

A teológiáról jelentkezem...

„Életem meghatározó élménye volt Taizé, mely új úton indított el...” zártam soraimat az Alsóvárosi Harangszó hasábjain. Ma már büszkén újságozhatom, hogy e sejtelmes mondat mögött mély elhatározás húzódott. Valóban elindultam egy új, felelősségteljes, ugyanakkor csodálatos hivatás irányába. A PPHF, azaz a Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskola hallgatója lettem, s immáron egy szín ötössel teli félévet tudhatok magam mögött, természetesen a Jóisten segítségével!

Felvetődhet a kérdés: „hogyan jutottam el ideig”? Kiskoromban óvó néni szerettem volna lenni, hiszen a gyerekekkel mindig is oda voltunk egymásért, de féltem jelentkezni, a világ elvárásai és a biztosabb megélhetés érdekében a Közgazdaságtudományi Egyetemen tanultam tovább. Ugyanakkor nagy hatással volt rám családom, – különösen nagymamáim és édesanyám – illetve környezetem példamutatása, köztük kórusunk vezetőjének, Zsuzskának a személye, Lóránt atya kitartása, hogy rólam sem mondott le! Lóránt atya lelkiismeretes munkájának, megannyi programjának, fantasztikus táborainak köszönhetően belecsöppentem a plébánia vérkeringésébe és egy szerető, nagy családra tettem szert! Akkor vagyok igazán boldog és felszabadult, amikor a közelükben, a jó ügy érdekében tevékenykedhetek! Nyáron kaptam egy e-mailt, melyben Lóránt atya Taizébe küldött. Megkérdeztem tőle, hogy miért? Azt

felelte: „Hidd el, jó lesz az neked!” Ezen mosolyogtunk egyet, majd hosszas civódás után elfogadtam a megdöntöttem. Akkor még egyikünk sem tudhatta, hogy ilyen nagy változást fog hozni az életembe!

Már oda úton eljátszottam a gondolatot, mi lenne, ha hittant taníthatnék? A „sors” úgy hozta, hogy a buszomon túlnyomó többségben hitoktatók, kispapok, hívő szférában dolgozók voltak. Mire

hazaértem, ez a gondolat a legnagyobb álmodomá nőtte ki magát! Azonban titokban tartottam! Elkezdtem kutakodni, de jött egy lehetőség és 4 nap múlva már Londonban találtam magam. Hála a Jóistennek, hogy a több ezer km-es távolság sem tántoríthatott el a célomtól! A nagy meglepettség után az egész családom mozgósítva lett és mindent megtettek, hogy sikeresen jelentkezhessek, akkor még a Katekéta szakra. Elküldték a szükséges papírokat Lóránt atya ajánlásával együtt, és hála az Úrnak, felvételt nyertem. Hazaérkezésem hetében már sort is kerítettek a szóbelire. Látták rajtam, hogy fiatal korom ellenére Taizé szárnyakat adott és óriási elhivatottságot, ezért levelezőről rögtön át is jelentkezett a napali teológus szakra.

Ez magasabb végzettséget ad és pontosabb tudást a későbbi hitoktatói munkámhoz. Nagy örömmel és szeretettel fogadtak rektor atyáék. Hajlandóak voltak csak miattam új órarendet készíteni, hogy közgazdász tanulmányaim mellett bejárhassak az órákra.

Bátran kimerem jelenteni, hogy boldog és igazán szerencsés vagyok, mert ennyi jó ember vesz körül, mert megtaláltam életcélot és különösen azért, mert meghallottam az Úr hívását a zarándokúton és igennel válaszoltam rá!

Igaz, hogy nem lehetett volna eltántorítani, mégis kissé tartottam környezetem reakciójától, de a közgazdász barátnőim is azt mondják, nagyon jól tett nekem a teológia, mert sokkal többet mosolygok és kiegyensúlyozottabb lettem. Látják, hogy tényleg boldog vagyok, mert azt csinálom, ami érdekel, és amit szeretnék! Nem is lehetnék másmilyen, mert kiváló oktatásban van részem! Itthon Lóránt atya alapos prédikációi és fantasztikus programjai, Pécsen szintén példát mutató tanáraink – többnyire atyák egyengetik fejlődésemet. A Széchenyi tér felett, tehát központi helyen található a főiskola, ami az egyik legnagyobb teológiai könyvtárral rendelkezik, nyitott és barátságos hallgatói, felkészült oktatói, változatos programjai vannak, és valóban mindent megtesznek azért, hogy segítsék az oda járókat. Az első szemeszter bevezető jellegű volt, többnyire pszichológiával, történelemmel, hittitkokkal és az Újszövetséggel foglalkoztunk.

Kérdéseid vannak? Nem tudod, mit kezdj az életeddel? És Ön? Szeretné jobban megismerni hitünk rejtelmét? Nos, ha még mélyebb tudásra vágnak, vagy éppen a gyerekekkel szeretnének foglalkozni, bátran ajánlom figyelmükbe a Pécsi Püspöki Hittudományi Főiskolát korosztálytól függetlenül! Garantáltan kedves és segítőkész emberekre találunk! És ott leszek én is, hogy jegyzetekkel, tanácsokkal hozzájáruljak lelki fejlődésükhöz! Tapasztalatból ajánlom, hogy bátran merjenek ráhagyatkozni Isten hívására, mert valóban megéri, hiszen Ő az egyetlen, aki igazán tudja, hogy mire van szükségünk a valódi boldogsághoz!

Csonka Laura

Februári programok:

Február 9.	Ifi-kör (Balatonszemes)
Február 11.	Olvasókör
Február 15.	Felnőtt katekézis
Február 23.	Zsoltárénekesek és ministránsok téli túrája
Február 26.	Mária-csoport

Alsóvárosi Harangszó

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között. Telefon: (93) 313-849 vagy 06/30/5085542